

Marija Vnebozeta v katakombah

Leto XII

1963

Štev. 8

AVGUST

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

IZDANJA VII. LETNIKA SL. KULT. AKCIJE PRIHAJAJO

Doslej smo prijeli:

MEDDOBJE zvezek 1 — 2, strani 124. Zelo bogata in pestra vsebina. Leposlovje, razprave, ocene, poročila. Cena £ 1-0-0.

SIVI DNEVI, strani 106, spisal, Marko Kremžar. Črtice iz ljubljanskih zaporov po vrnitvi iz Vetrinja. Vsaka črtica zase je velika umetnina. Vse skupaj sestavljajo celoto, da se berejo kot ena sama sijajna povest. — Cena £ 1-0-0.

Pričakujemo nadaljnjih izdanj: Fran Zore: **Pesmi — Meddobje 3-4** — Karel Mauser: **Ljudje pod bičem I.** del. Dolgo hodi pošta iz Argentine, pa tudi publikacije ne izidejo vse naenkrat. Ko dobimo nadaljnje, bomo poročali.

Članarina za vse publikacije VII. letnika znaša 90 šilingov za broširana izdanja, za vezana 110 šil.

NADALJE PRIPOROČAMO:

MOJ SVET IN MOJ ČAS, izbrana dela dr. Ivana Preglja — £1-0-0 (2 šil. poština).

FINŽGAR I. zvezek — Dekla Ančka, Beli ženin, Prekvata ovca itd. £ 1-0-0 (2 šil. poština)

FINŽGAR, VII. zvezek: **LETA MOJEGA POTOVANJA**, Cena £ 1-0-0, za poštino 2 šil.

RICCIOTTI: Življenje Jezusovo. Izdala Mohorjeva v Celovcu kot izredno izdanje svojih knjig. Svetovno priznano odlično delo. — Cena £ 2-10-0 in poština 2 šil.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

DHAULAGIRI. — Doživljaji Slovenca v himalajskih gorah. Spisala Bertonec in Arko. Velezanimivo! — £ 1-10-0.

POVESTICE — Iz zbirke spisov pisatelja Stanka Majcena. Izdala Slov. Kulturna Akcija. — Vezana knjiga — £1-0-0

NOVELE IN ČRTICE — Iz zbirke pisatelja Pavla Perka. Izdala Mohorjeva v Celju. Vezana knjiga £1-0-0.

DNEVI SMRTNIKOVI. — Zbirka najboljših črtic v emigraciji. Izdala SKA. Vezana knjiga £1-0-0.

ZEMLJA — zelo lepa povest Karla Mauserja — 6 šil.

DANTE: PEKEL. — Izdala Slov. Kulturna Akcija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

NOVA PESEM, 14 prelepih črtic Vinka Beličiča. Oceno napisal L. Klakočar v julijski številki **MISLI**. — £ 1-0-0

KAR PO DOMAČE — Zelo zanimiva in šaljivo poučna knjiga. Izdala Baragova založba v Argentini — £1-0-0.

HEPICA — vesela povest o gorenjski papigi. Izdala Sl. Kult. Akcija — Cena £1-0-0.

OVČAR MARKO — Jalnova povest, prva iz zbirke **VOZARJI**. Tako lepa kot Tri zaobljube. — 10 šil.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stanke Cajnkarnje iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0. Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

S I V I D N E V I — spisal Marko Kremžar, izdala Slov. Kulturna Akcija v Argentini. Odlično delo, ne odložiš, dokler ne prebereš do zadnje strani. Cena £ 1-0-0, poština 1 šil.

TONČE S SLOMA — Povest iz Slomškove mladosti. Spisal p. Bernard Ambrožič. — 10 šil.

LETO XII.

AVGUST, 1963.

ŠTEV. 8.

NIKAR SE NE VARAJMO!

(iz predavanja dr. Jakoba Ukmarja v Trstu)

VELIK DEL NAŠIH VERNIKOV živi še v starem testamentu. Takrat je Bog za zvestobo svoji postavi obljubljal deželo, kjer se cedi mleko in med. Obljubljal je dolgo življenje, obljubljal polne žitnice in polne kadi sladkega mošta.

Premnogi današnji verniki vrše svoje verske dolžnosti samo zato, da jim bo Bog dal zdravje in srečo. Že večkrat mi je kaka pobožna duša zatrjevala: Jaz ne prosim Boga in Mater božjo nič drugega, kot za to ljubo zdravje.

Kje je tu še kaj prostora za zmago nad grehom, za napredek v čednostih in za vdanost v voljo božjo? Kje je tu še okence, skozi katero bi človek pogledal tja v večnost? In v tem posvetnem žanru se za mnoge suče vse bogočastje, posebno čiščenje svetnikov. Zato je Madonna della Salute (Marija od zdravja) Tržačanom najljubša. In svetniki božji morajo pomagati v časnih zadevah: da bom izpite zdelal, da bo hči dobrega fanta dobila — in slično. Če pa so svetniki gluhi, naj se gredo solit vsi skupaj.

Nikar se ne varajmo, takega križanstva je zelo veliko med nami. Naravni razlog tega pojava je že v dejstvu, da je človek po svoji čutno-duhovni naravi neposredno usmerjen na čutne vtise in materialne dobrine, bolj ko na duhovni svet. Če upoštevamo to človeško čutno naravo, se ne bomo preveč čudili, da so Izraelci v stari zavezi večkrat uhalali od svojega nevidnega Jahveja (odinega Boga) k čiščenju bolj vidnih malikov sosednih narodov, k Balu in Astarti. Posebno, če je bilo pogan-

ske "bogočastje" združeno s pojedinami in plesom in spolnimi izgredi.

Tak je bil človek po svoji naravi v starih časih in tak je po naravi tudi danes, kajti naravni red se z Gospodovo smrtjo na križu ni izpremenil.

Pridenimo še to, da da je današnji človek, posebno v mestih, prava žrtev sodanjega neprestanega vrveža in le s težavo pride do mirnega oddiha in zbrani duha. Če postojimo ob prometnih ulicah, imamo vtis, da smo v norišnici. Tako okolje je vse prej kot ugodno za razmišljanje o verskih resnicah in za notranje duhovno življenje.

Zato ne izvira vedno iz brezboštva, če so ljudje duhovniku nasprotni. Socialne in gospodarske razmere so se oddaljile od pametne norme, da je včasih človeku precej težko storiti to, kar zahtevata Cerkev in duhovnik. Kdor je na primer ves teden pri ropotajočih strojih, si ob nedeljah želi ven iz tega ropota na celodnevni izlet v gor. Župnik ga hoče imeti pri maši, pri sestankih Katoliške akcije. Umevno, da mu je duhovnik na poti in prav zato ga ne mara.

Pri vsem tehničnem napredku, pri vsem zboljšanju življenjskega standarda je ta svet velik revež. Revež je, ker je zgrešil cilj življenja. Če je pa zgrešil cilj, je seveda zgrešena tudi pot. Drugače živi človek, ki se zaveda, da je ustvarjen za večno uživanje troedinega Boga, drugače tisti, ki verjame, da je zadnja postaja njegove zemeljske poti tam pod cipreso, kjer ga bo zagrebala plast ilovnate ruše. — "OMNES UNUM".

PAPEŽ JANEZ XXIII

O SV. CIRILU IN METODU

V junijski številki smo že omenili tozadevno "Apostolsko pismo" rajnega papeža in natisnili kratek izveček. Nikakor pa ne bo odveč, če objavi mo pismo v celoti — vsak naš človek ga bo z gignenostjo bral. — Ur.

PO SKRIVNOSTNIH NAČRTIH BOŽJE PREVIDNOSTI sovpada stoletnica veličastnega dogodka z vesoljnim cerkvenim zborom, ki je v teku. Stoletnica je tudi v tesni zvezi s hrepenenjem, ki ga ima koncil. Letos poteče 1.100 let, odkar sta prišla odlična apostola sveti Ciril in Metod iz Carigrada na Veliko Moravsko.

Za narode se ne more zgoditi nič pomembnejšega in nič koristnejšega kot to, da se med njimi razširi krščanstvo in jim zasveti evangelij. In prav to se je zgodilo med Moravani, Slovaki in številnimi drugimi slovanskimi narodi, ko sta po božji Previdnosti prišla med nje tako odlična moža.

Če nikoli ni dovoljeno pozabljati na božje darove, velja še mnogo bolj v primeru, ko je božja dobrota cele narode privedla v kraljestvo božjega Sina in jim dala čast krščanskega imena. Prav zato se nam je zdelo primerno, dragi bratje, škofje slovanskih narodov, na vam pošljemo to pismo in vam osvetlimo izredno važen zgodovinski dogodek. Istočasno vas vabimo z očetovsko in ljubečo besedo, da se skupaj z duhovniki in vašim ljudstvom spomnite tega jubileja.

GOVORITE O SV. CIRILU IN METODU

Ob tej priliki se potrudite, da vašim rojakom s primernimi proslavami prikažete življenje, kreposti, potovanja, načrte in napore sv. Cirila in Metoda, da bi spreobrnila h Kristusu te narode in da bi jih pripeljala h kulturi in civilizaciji. Res to isto pred njima poizkušali že drugi, toda z majhnimi uspehi. Čakati je bilo treba na bolj ugodne pogoje in bolj uspešno delo, ko se je razlilo bogastvo božje milosti in je prišel ugoden trenutek odrešenja.

Če iščemo glavne razloge za plodno apostolsko delo svetega Cirila in Metoda, najdemo naslednje: bila sta uboga po sodbi sveta, a bogata po veri; bogata v krepostih, imela sta čut za lepoto; bila sta vdana sedežu svetega Petra, v pravem pomenu besede katoliška in apostolska. Te značilnosti je že poudaril naš prednik blagega spomina Pij XI. z

besedami: Zakaj bi se čudili, če sta Ciril in Metod, ki ju moremo klicati sinova Vzhoda, Bizantinca po domovini, Grka po narodnosti, Rimljana po poslanstvu, Slovana po uspehih apostolata, postala vsem vse, da bi vse pridobila za edinost s katoliško Cerkvijo!

KRATEK ORIS NJUNEGA ŽIVLJENJA

Z veseljem vam sedaj opišemo vsaj v glavnih obrisih njuno življenje in delo. Rodila sta se v Solunu, bila sta brata po krvi, enako vneta za vero, čeprav različno obdarjena: eden se je odlikoval v upravnih službi, drugi v študiju filozofije. Oba sta se iz različnih razlogov umaknila v samotno na goro Olimp v Bitiniji, potem ko sta opravila naporna apostolska poslanstva pri Arabcih in Hazarih. Na prošnjo velikomoravskega kneza Rastislava, ki je prosil za sposobne misijonarje, ju je bizantinski cesar Mihael III. poslal na Moravsko. Kjer so ju navdušeno sprejeli. Brez obotavljanja sta se posvetila apostolskemu delu. V kratkem sta žela čudovite uspehe. Misijonsko delo je uspevalo hitreje zato, ker sta sestavila slovanske črke in prevedla v slovanski jezik sveto pismo stare zaveze, kakor tudi bogoslužne knjige za rimski in bizantinski obred.

Ko sta prišla sveta brata v Rim, da bi papežu poročala o izvršenem delu in da bi prejela navodila za naprej, ju je papež Hadrijan II. sprejel z mnogimi častmi. Papež je spoznal, da učita čisto pravo vero; zato je dal posvetiti Metoda in več učencev svetih bratov. Ko je kmalu nato Ciril v Rimu umrl, bolj zrel po krepostih kot po letih, so mu priredili veličasten pogreb. Njegovo truplo je bilo pokopano v rimski cerkvi svetega Klementa. Metoda je papež povzdignil v nadškofa Panonije in Velike Moravske z naročilom, da naj kot papežev legat poskrbi za duhovni napredek slovanskih narodov.

Sveti škof se je lotil pogumno in odlično novega dela. Predvsem je uredil in utrdil v cerkveni pokrajini, ki mu je bila zaupana, cerkveno disciplino. Nato je začel težka potovanja po obširnih pokrajinah in poučil v krščanski veri poleg Moravanov tudi Slovake, Slovence, Čehe, Poljake in Hrvatce; po svojih učencih pa še Srbe, Makedonce in Bolgare. Po njih pa Ukrajince, Ruse in Beloruse.

Ne smemo zamolčati, da se je Metod ponovno vrnil v Rim, da bi se opravičil pri papežu Janezu VIII., ker je uvedel slovanski jezik v bogoslužje. Papež ga je oprostil vseh očitkov in ga potrdil v vseh nalogah, ki mu jih je dal papež Hadrijan II., zlasti kar se tiče misijonskega dela pri Slovanih. Trudil se je, da bi še z večjo gorečnostjo vrnil apostolsko delo. Smatral je za nujno dolžnost, da

ostane združen z rimsko Cerkvijo po ljubezni in veri in da vrši svoje poslanstvo v zvesti pokorščini do Apostolskega sedeža, ki je temelj krščanske edinstva in resnice.

Po mnogem delu in trpljenju za slavo Kristusovega imena je končal zemsko življenje dne 6. aprila leta 885. Pokipali so ga v glavni cerkvi Velike Moravske.

PAPEŽI PROSLAVIJAJO SV. BRATA

Papež Leon XIII. je primerno ovékovečil velika apostola s pismom Grande Munus. Veliko spoštovanje do svetega Cirila in Metoda se je širilo v vseh časih in po vsem svetu. Da bi še lepše svetila

z oltarjev cerkva je rimski papež njun praznik in njuno češčenje razširil na vesoljno Cerkev.

Tudi nas nagibljejo isti nameni kot našega prednika in v skladu z zahtevami sedanjega časa in ob priliki 1100 letnice, hočemo in želimo, da se vi in vsi, ki med vašim ljudstvom kličejo Kristusovo ime, obračate k temu nebeškima priprošnjikoma. Kolikor potrebujete božjo pomoč bolj kot človeško, toliko večje zaupanje imejte v priprošnjo svetega Cirila in Metoda. Iz nebeške domovine z uspešno molitvijo dalje podpirata delo, ki sta ga na zemlji sama vršila. Njuna ljubezen do bližnjega ni ugasnila, ampak je še bolj mogočna in čuječa. (Konec prih.)

NADŠKOF ANTON VOVK — IN PACE

VELIKEMU TRPINU se je iztekla življenska pot v nedeljo 7. julija 1963. Po vrnitvi iz Rima pred lanskim Božičem se mu je zdravstveno stanje tako poslabšalo, da je sam uvidel: ne bom mogel več. Kmalu po novem letu je prosil za pomočnika in ga dobil. Močno onemogel in skoraj slep je v vsej vdanosti čakal na božjo poslanko z istim geslom, ki je spremljalo njegovo škofovsko pot: V GOSPODA ZAUPAM!

Ni bil še star, ali zahrbtna sladkorna in posledice opeklin, ki jih je dobil leta 1952 v Novem mestu, ko ga je komunistična druhal polila s petrolejem in zažgala, so mu mnogo prezgodaj spodjedle življenske sile. Na svet je prišel kot Ribičev Tonček v Prešernovi Vrbi na Gorenjskem. 19. maja 1900. Mašniško posvečenje je prejel leta 1923, škofovsko pa 1946.

Vovkovo škofovanje je padlo prav gotovo v najtežjo dobo, kar jih je Slovenija doživela v svoji zgodovini. Dobro organizirane brezbožne sile so ogrožale in do dobršne mere razdejale versko živ-

smislu. Ves verni narod je ob njegovem grobu ponavljal njegovo škofovsko geslo: V. GOSPODA ZAUPAMO!

V oporoki je prepovedal vence na grob — res ni bilo ne enega, le šopek rdečih nageljnov je cvetel na rakvi. Pa je bilo zato brez dvoma toliko več rožnih vencev molitve za njegov pokoj in za vstajenje vere v mnogih mrzlih srcih.

Božič tipka

★ "The Southern Cross", tednik adelaidske nadškofije, je dne 12. julija na prvi strani prinesel naslov: "Slav tradition honored here". Članek opisuje adelaidske slovesnosti v počastitev 1100-letnice slovanskih apostolov Cirila in Metoda. V izvečku objavlja pridigo nadškofa M. Beovicha, ki je bila najlepša počastitev ne le naših svetih apostolov, ampak vse slovanske verske tradicije. Nadškof, po očetu dalmatinskega rodu a rojen v Avstraliji, je ob priliki tega jubileja dobil iz Rima dovoljenje, da sme Fr. Mihalič, dušni pastir adelaidskih Hrvatov, imeti na vse večje praznike v letu mašo v staroslovanskem jeziku. Čudovito lepo zveni staroslovanski jezik, jezik naših dedov. Slovanskemu je zelo blizu in ga ni težko razumeti.

★ Dne 6. julija sta se pri Mariji Pomagaj v Kew poročila Jože Kocjančič in Marija Čendak, ki je nedavno prišla iz Slovenije. Ženin je doma iz Hrastovlja, župnija Kubeč, nevesta iz Vodice pri Kozini, župnija Golac. — Dne 13. julija je bila slovenska poroka v cerkvi sv. Marka v Fawknerju: Mihael Dekleva je obljubil zakonsko zvestobo Mariji Klemenčič. Ženin je doma iz Čelja, župnija Prem, nevesta pa je bila rojena in krščena v Trebnjem na Dolenjskem. — Dne 20. julija sta sklenila sveti zakon Viktor Jesenko in Erna Bredl in sicer v Marijini cerkvi, Maidstone. Nevesta je iz Gradca, ženinov rojstni kraj pa so Pekre, župnija Limbuš. — Dne 3. avgusta je bila zopet poroka pri Mariji Pomagaj v Kew: Franko Pipan, bivši fant našega Baragovega doma, je rekel "da" Veroniki Čapev. Franko je bil rojen v Trstu, nevestin rojstni kraj pa je Stari Bečej v Slavoniji.

Vsem parom želimo obilico božjega blagoslova na življenjsko pot. Čestitke!

★ Krščevala so sledeče naše družine: Dne 6. julija je obšla krstna voda Roberta Marka, prvorojenca Zvonimirja Klanjšeka in Cecilije r. Tompa. — Naslednji dan je bil krst Katarine, hčerke

Antona Vriska in Anice r. Vogrinc. — Dne 13. julija so prinesli h krstu Štefana Antona, prvorojenca Štefana Krampača in Cecilije r. Kreslin, naslednji dan pa Viljema, prvorojenca Viljema Janiča in Eme r. Klemenčič. — Marta je novi član družinice Franca Petka in Matilde r. Munda. Krščena je bila 21. julija. — Isti dan so prinesli h krstu tudi Vesno Ano, prvorojenko Franca Saksida in Regine r. Budak. — Dne 3. avgusta je pri krstu zajokala Katarina Ana, hčerka Jožefa Smoleta in Štefanije r. Kavčnik; in pa Marjanček, sinček Alojza Ličena in Jožefe r. Nussdorfer. — Vsi krsti so bili na avstralskih Brezjah, v naši kapeli Marije Pomagaj v Kew.

V Adelaidi je bil dne 27. julija krst v družinici Srečka Boleta in Ivanke r. Radivo: Perina Pavla bo delala družino zgovorni Justici, ki že komaj čaka, da bo sestra malo večja. Krstili smo v cerkvi Kristusa Kralja v Lockleys. — Dne 28. julija pa je bil krst v Hindmarshu pri Srcu Jezusovom: Tanja Ruth je ime prvorojenki Lucijana Paoli in Marije r. Kos. Iskrene čestitke vsem družinam!

★ Ko srečavam družine z otroki, katere sem krstil pred petimi, šestimi leti, vidim, kako se staram. Saj bi ne verjel, da so to otroci, ki so tistikrat jokali nad krstnim kamnom. Zdaj pa že hodijo v šolo . . . In pripravljajo se na prvo sveto obhajilo, za katero morajo prinesiti svoj krstni list. Nekateri starši vprašajo za krstni list takoj pri krstu. Vsekakor ga lahko dobe, kadar koli žele, in sicer na župniji, kjer smo otroka krstili, ali pa pri meni.

★ Tudi princeska Baragovega doma hitro raste in je prav v teh dneh stara že osem mesecev. Kregarjeva Marika je vedno dobre volje: kar pogledajte jo na sliki, pa boste verjeli, da je res tako. Pa kaj bi ne bila, ko pa ima od vseh slovanskih otrok — največ stricev: skoraj štirideset. Seveda pa ima poleg stricev rada tudi čokolado.

Marija bi rada sklenila prijateljstvo z našim Pazijem, a kuža beži pred njo in kuhinje. Zato je pa naš muc potrpežljiv za dva, kadar ga gnetejo drobne ročice. Kadar pa vidim te ročice v lasih kateriga od "stricev", sem pa vedno vesel, da sem — plešast . . .

★ Baragov dom ima zdaj poleg "frizerskega salona", čevljarne in mizarne, tudi knjigoveško delavnico. Naš knjigovez Janez si počasi nabavlja potrebne stvari za vezavo knjig. Kar je doslej pokazal, je res lepo delo. Priporoča se rojakom in sprejema kakršnekoli knjige, mašne knjižice ali revije, ki bi jih radi na novo oblekli.

★ Slovenski šoli v Melbournu in St. Albansu lepo napredujeta. Priključila se jim bo še ena in sicer v Geelongu. Zaenkrat se je prijaviло šest-najst otrok in prvič se bomo zbrali drugo nedeljo v avgustu po slovenski maši. Žal še nima učitelja in bi bil prav vesel, če bi se mi kdo geelongskih rojakov javil v pomoč. Kdaj bo dobila slovensko šolo Adelaide? Otrok bi bilo dovolj za velik razred.

Naša Slomškova šola (Melbourne) se prav zdaj pripravlja na proslavo očetov. Father's Day med nami ni dosti znan, je pa res, da tudi očetje zaslužijo počastitev, ne samo mamice. Tako so sklenili otroci, učiteljica Anica jim je pa potrdila. Če bo šlo po sreči, bo proslava po slovenski maši tretjo nedeljo v septembru v dvoranci pri Sv. Frančišku. Bomo že še pravočasno oznanili.

★ Na avstralskih Brezjah bomo imeli zopet pete litanije z blagoslovom na praznik Marijinega rojstva, nedelja 8. septembra, ob pol osmih zvečer. Po pobožnosti bo v obednici Baragovega doma filmska predstava. Vabljeni!

★ V načrtih razvoja našega slovenskega centra v Kew imamo za bližnjo bodočnost pozidanje lurske votline z oltarjem. Votlina bo gledala na dvorišče za Baragovim domom, kjer smo se zbrali k božični polnočnici in k obredom velike sobote. Tako nam v bodoče ne bo treba delati zasilnega oltarja. Lurska votlina nam bo služila za Marijine pobožnosti na prostem, za božič se bo dala spremeniti v jaslice, za veliko noč pa v božji grob. Vsaj tako imamo v načrtih, če nam bodo uspeli. S pripravo odra pred votlino bi prostor kaj lepo služil celo za odrsko prireditev na prostem.

Misli, August, 1963

Sernečev Štefan je poskrbel za primerne skale, katerih bo treba kaj veliko za zidavo votline. Potrebovali bi pa nekaj prostovoljcev, ki imajo na razpolago tovorni avto. G. Roman Uršič je že obljubil svoje vozilo za kako sobotno popoldne. Vesel bi bil, če bi se javilo še kaj lastnikov tovornih vozil. Z veseljem in hvaležnostjo bo sprejet tudi sleherni dar za nakup cementa in ostalega gradiva, da čim prej uresničimo naše načrte.

Prepričan sem, da bo lurska votlina lepa pridobitev za naše avstralske Brezje.

★ Koliko nas je Slovencev v Avstraliji? To vprašanje od časa do časa bruhne na dan in mnenja so tako različna, da je skoraj smešno. Osebnost sem prepričan, da nas je več kot mislimo. Saj sem jih že sam v teh šest in pol letih dela med melbournskimi Slovenci nekaj tisoč sprejel v pristanišču ob prihodu ladij. In med krsti zadnjega meseca ima Vrskova Katarina v tukajšnji slovenski krstni knjigi že številko 500. Torej pet sto novih Slovencev in Slovenčic, četudi že rojenih Avstrancev. Kdo jih bo priznal za "naše", če jih mi ne bomo? Saj tudi samo od nas zavisí, če se bodo enkrat čutili Slovence in Slovenke.

PORAVNAJTE

NAROČNINO!

“JEHOVCI”

ALI MEŠAJO TUDI TEBE?

IMENUJEJO SE TUDI “JEHOVINE PRIČE”, po angleško “Jehova Witnesses”, po hrvatsko Jehovini Svedoci — itd. Strašno se za nekaj ženejo, pa sami ne vedo, za kaj prav za prav. Zanimivi so, ker znajo samo **podirati**. Kaj bi pa radi na podrtijo postavili, ne znajo povedati. Čudno, da jim ljudje sploh nastavljajo ušesa in jim celo verjamejo, da je treba s podiranjem nadaljevati. Vprašajte jih rajši, kaj mislijo narediti, podirati končno zna vsak.

Podirajo nauk o Sv. Trojici.

Posljejte vam brošurico — morda v italijanščini — kjer je vse do konca “dokazano”: Sv. Trojico so si izmislili ljudje, ta nauk ni od Boga. V brošurici najdete celo vrsto “dokazov”, da so domala vse poganske vere imele v svojih mitologijah nekako božansko “trojico” — kristjani so nauk sprejeli od poganov!

Čudno, čudno! Kljub temu jehovci prodajajo sveto pismo, kjer popolnoma jasno stoji zapisano, da je Kristus pred Vnebohodom naročil apostolom: “Pojdite po vsem svetu, učite vse narode in krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha!”

Iz tega je popolnoma jasno, da so v Bogu tri osebe. Lahko iznajdete za to razodeto resnico drugačno besedo, če vam izraz “Sv. Trojica” ni sprejemljiv, dejstva pa s tem ne boste podrli.

Podirajo nauk o Materi božji

Jehovci pišejo:

“Niti Jezus niti kdo njegovih učencev ni Mariji nikoli izkazoval posebne časti. Po svojem krstu je Jezus ni več klical za mater. Šele ko so kristjani **odpadli od prave vere**, so ji začeli posvečati posebno pozornost in ji pripisovati večjo čast kot samemu Bogu in Jezusu Kristusu . . .”

Tako obtožujejo nas in z nami vso Cerkev, tudi pravoslavne kristjane. Ali ste kdaj slišali pridigo, ali ste kdaj brali pobožno knjigo, ki je trdila, da je Marija več kot Bog? In vendar nam to očitajo!

Kaj pa potem jehovci pravijo o Mariji? Bila je “rojena v grehu in krivici, bila je nepopolna

kakor vsi ljudje” . . . No, vidite, kako znajo — podirati!

Pa kdaj naj bi bili kristjani “odpadli” od prave vere? Kdaj so začeli nasprotovati svetemu pismu, ki po trditvi jehovcev ne pozna prav nič Marijinega češčenja?

Je moralo biti zelo zgodaj v prvih stoletjih krščanstva. Pri izkopavanju v katakombah sv. Neže v Rimu so našli starinoslovci podobo **Marije Vnebozete** z zlatom na steklo slikano. (Vidite to sliko na ovitku za ta mesec — op. ur.) Našli so še drugo sliko, ki predstavlja Marijo kot **mater Kristusove Cerkve** sredi med apostoloma Petrom in Pavlom.

Po oblekah na sliki lahko spoznamo, da sta silni stari, saj tako so se oblačili ljudje prav v prvih časih krščanstva.

Sicer pa ni treba iskati “odpadnikov” šele po Kristusovem Vnebohodu, niti ne šele po njegovem rojstvu. Saj je moral biti “odpadnik” po logiki jehovcev že sam nadangelj Gabrel, ki je Marijo pozdravil z zelo “odpadniškimi” besedami: “Zdrava, milosti polna, Gospod je s teboj, **blagoslovljena ti med ženami!**”

In podobna “odpadnica” je morala biti Elizabet, ki je Marijo pozdravila z besedami: “Odkod meni to, da pride mati mojega Gospoda k meni!”

Vse to in še kaj več je črno na belem v sveto pismo, ki ga jehovci priporočajo v branje. Ko je tako, je moralo tudi sveto pismo uskočiti med odpadnike, drugače ne bi izkazovalo Mariji takih časti!

Ubogi jehovci, kako sami sebe po ustih bijejo! Ubogi tisti, ki jim nasedejo in Marijo zaničujejo!

Podirajo samega Kristusa

No, tudi to! Seveda, ko so utajili sv. Trojico — tri osebe v Bogu — že iz tega sledi, da Kristus ni mogel biti Sin božji, ko po jehhovski trditvi druge božje osebe sploh ni.

Pa jehovci vedo o Kristusu še več povedati. Izrečno trdijo, da je bil samo človek, ustvarjen prav tako kot vsak drug. V svojih spisih imajo stavek: "Samo antikristi pravijo, da je bil Kristus utelešeni Bog."

Tako smo torej vsi kristjani — katoličani, pravoslavni, protestantje — "antikristi", "odpadniki" in kdo ve kaj še vse! Kaj so pa jehovci? Morda so oni res kristjani?

Ko pa komaj vemo, kaj verujejo. Saj nam tribojjo na ušesa samo tisto, česar **ne verujejo**. Menda verujejo v sveto pismo. Pa spet takoj vidimo, da tudi to ne, ko nočejo videti, kar stoji nad vse jasno v sveti knjigi črno na belem.

Ubogi jehovci, ubogi tisti, ki jim nasedajo!

VELIKE SLOVESNOSTI V BEŽIGRADU, LJUBLJANA

IMAJO LEPO CERKEV, ki je posvečena svetima Cirilu in Metodu. Ima nenavadno zgodovino. Nastala je kot središče nove župnije iz nekdanje cerkve sv. Krištofa ob znanem velikem pokopališču in sicer pod vodstvom frančiškana že umrlega p. Kazimirja Zakrajška. Pred nekaj leti jo je oblast dala prenesti v Kuzmičevo ulico. Kot priznано umetnino pokojnega arhitekta Plečnika so jo najprej vzeli narazen, prenesli v kosih na novo mesto in spet sestavili. Ni imela zvonika, pravkar je pa v načrtu njegova zgradba, ki bo tudi nekaj izrednega. Župnijo vodi sedaj p. Roman Tominc, frančiškan.

Pred letošnjim praznikom obeh svetih patronov so se vse ljubljanske župnije, ki jih je 14 po številu, udeleževale slovesne devetdnevne priprave za veliki praznik — ob 1100letnici obeh slovanskih apostolov. Od vseh strani so vreli verniki in polnili cerkev, da je bila vsaj dvakrat premajhna. Vsak večer je bil govor, za kar so se vrstili razni govorniki. Spominskih podob s sliko sv. bratov Cirila in Metoda, vzeto iz glavnega oltarja bežigradske cerkve, so razdali na deset tisoče, pa jih je do konca že zmanjkalo.

V veselo in vseskozi praznično razpoloženje vernih src sta pa kanili dve grenki kaplji — prva tik pred začetkom, druga prav na zadnji dan.

Dan pred devetdnevnicco je umrl v Ljubljani prelat dr. Franc Grivec, žužemberški rojak, v 85 letu starosti. Bil je velik učenjak in nedosegljiv prav posebno v raziskovanju zgodovine sv. Cirila in Metoda. Nešteto člankov in celih knjig izpod njegovega peresa je osvetlilo delovanje sv. bratov in ju približalo današnjemu slovanskemu in vsemu krščanskemu svetu. Deloma je sam pisal tudi v neslovenskih jezikih, deloma so njegove stvari drugi prevedli v tuje jezike.

Misli, August, 1963

Na sam praznik svetih bratov, 7. julija, je pa odšel k Bogu prav tako v Ljubljani nadškof Vovk — tisti slovenski vladika, ki je v Rimu izprosil, da sta sv. Ciril in Metod postala nebeška zavetnika ljubljanske nadškofije . . .

Čuden "slučaj"? Ali pa ne slučaj — kaj pa, če sta sveta brata z božjim pripuščanjem hotela imeti za svoj praznik pri sebi v nebesih prav ta dva moža, tako velika Ciril-Medodovca v najbolj pristnem pomenu te besede?

IZ ROKAVA P. ODILA

ZELO ME VESELI, da se nekateri tako zanimajo za moj rokav. Nekdo me vpraša, če bi se našel v mojem rokavu odgovor na to:

Ko je umiral papež Janez, so pisali časopisi, da je rekel: Vse imam pripravljeno za potovanje, moji kovčki so zapokani. — Ali se je sv. Očetu že nekoliko bledlo? Saj smo tolikokrat slišali, da v večnost ne bo mogoče ničesar vzeti s seboj.

Res, vse zemeljsko ostane na zemlji, ko nas pokliče smrt. Odgovor na gornje sem pa našel ne v rokavu, ampak v sv. pismu, kjer berem!

“Blagor mrtvim, ki umrjejo v Gospodu! Naj se spočijejo od svojega truda, zakaj njih dela gredo z njimi”. (Raz. 14,13.)

Naša dela torej pojdejo z nami v večnost. Na to je mislil rajni papež, ko je izrekel one besede. Še umirajoč nas je torej opozoril na veliko resnico: Naša dela gredo z nami v večnost. Dobra dela bodo našo večnost obogatila, slaba nas bodo težila in tožila.

Dobra dela

Naše molitve, naše žrtve, zakramenti, maše, usmiljena pomoč bližnjemu, vsi posti, vsa premaganja — vse pojde z nami. Da, vse to imenujemo dobro delo, vendar je za njihovo veljavo v večnosti potrebno še eno: da so ne samo dobra, ampak tudi zaslužljiva, jih moramo opravljati v prijateljstvu božjem, ali kakor pravi katekizem: v stanju posvečujoče milosti.

Dobro delo je sicer vedno dobro, toda nobeno ni zapisano v knjigi življenja, če ni bilo opravljeno v stanu milosti. Posvečujoča milost jih pozlati in napravi zaslužljiva. Naj pojasnim! Za veliko noč si bil pri spovedi in si prejel sv. Rešnje Telo. Če si dobro opravil, je gotovo zapisano v tvoje zasluženje v knjigi življenja. Že na belo nedeljo si pa po lastni krivdi sv. mašo izpustil. Od tedaj naprej si redno hodil k maši, molil, ob petkih nisi jedel mesa, siromakom si pomagal, grde skušnjave si premagoval. Vse lepo — na zunaj! Smrtni greh od bele nedelje si pa nosil s seboj vse tja do božiča. In prav ta greh v tvoji duši je vzrok, da so tvoja dela pred Bogom brez zasluženja — nisi jih opravljal v stanu milosti božje! V knjigi življenja niso zapisana.

Ali bi tedaj bolje napravil, če bi od bele nedelje do božiča sploh vsa dobra dela opustil? Čemu

bi se trudil zaman! — Napačno sklepaš! Če bi tako ravnal, bi nakladal greh na greh in se strašno zadolžil. Tako pa vsaj novih grehov ne napraviš, čeprav je silna škoda, da tvoja djbra dela niso bila zaslužljiva pred Bogom.

Pri dobri spovedi dobra dela oživijo.

Toda samo tista, ki so bila nekoč živa. Dobra dela, narejena s smrtnim grehom v duši, niso bila nikoli živa, zato ne morejo oživetiti, pa naj bo spoved še tako dobra. Oživijo tista, ki so bila nekoč zaslužljiva, pa si jih s smrtnim grehom izgubil. Druga so mrtva in mrtva ostanejo.

Vidiš, to je velikanska škoda za dušo! Vsak smrtni greh, ne samo opuščanje sv. maše in podobno, tudi vsi grehi nečistosti v zakonu ali izven njega, goljufija, pijančevanje itd, vse to pomeni dušno smrt in tudi smrt dobrih del. Mrtva so in zasluženja pred Bogom ne dajo.

Smrtne rane na duši je treba ozdrabiti v spovednici, potem je duša spet zmožna zbirati zasluženje za večnost. Zakaj ne bi skrbeli za dušno življenje in zdravje, ko toliko skrbimo za zdravje telesa? Kako brž hitimo k zdravniku, če nas kaj zabolí. Vsaj pol toliko kot za telo naj bi skrbeli za dušo, pa bi lahko imeli polne kovčke pripravljene za pot v večnost.

Vsa slaba dela pojdejo z nami?

Ne — razen če jih nalašč vzanemo s seboj. In nalašč jih vzame s seboj tisti, ki jih ni hotel zbrisati v dobri spovedi in v poboljšanju po njej. Naj bo greh še tako velik, zločin še tako strašen, tolažilni nauk naše vere nam pove, da je usmiljenje božje dovolj veliko za odpuščanje vsega tega. Bog zagotavlja: Če bi bili vaši grehi rdeči kot škrlat, beli bodo kakor sneg.

Z nami v večnost gredo samo tista slaba dela, ki nam niso bila odpuščena v dobri spovedi ali vsaj — če bi bila spoved nemogoča — s popolnim kesanjem iz čiste ljubezni do Boga. Zares varna pot v srečno večnost je torej pogostna dobra spoved, o kateri je zapisano: Komur boste grehe odpustili, so jim odpuščeni. Seveda pod pogojem, da ti je za grehe res žal in imaš trden namen poboljšanja.

Bog daj, da bi vsak od nas ob smrtni uri lahko rekel s pokojnim papežem: Vse je pripravljeno za odhod, kovčki so zapokani!

(Dalje str. 251)

Misli, August, 1963

Izpod Triglava

TRŽASKA "DEMOKRACIJA" je v svoji majski številki naznanila, da bo nadalje izhajala samo še "po potrebi". Menda so vsi bralci to naznanilo razumeli tako, da je — prenehala. List je pred 17 leti začel izhajati v Gorici kot tednik, pa se je kmalu preselil v Trst in postal 14dnevnik. Dolga leta ga je spretno uredjal rajni profesor Ivan Rudolf. Predstavljal je edino periodično politično publikacijo nekomunističnih Slovencev na Tržaškem. List je bil vedno idejno lepo povezan s Katoliškim glasom v Gorici. Ni znano, zakaj je moral zdaj prenehati. Gotovo pa je, da ga je zelo škoda.

MATI & UČITELJICA, predzadnja velika okrožnica rajnega papeža Janeza, je izšla v tisku tudi v Sloveniji. V lepem slovenskem prevodu jo je objavila revija NOVA POT, glasilo Cirilmetodijskih duhovnikov v Ljubljani. Je kar razveseljivo, da so jo smeli natisniti, le žal, da je izšla samo v omenjeni reviji, ki je namenjena le duhovnikom in ima zelo omejeno naklado. Morda bo smela iziti tudi v DRUŽINI, ki je verski list (14dnevnik) za svetne slovenske vernike.

VAS PADRIČE blizu Trsta ima podružnično cerkev, ki je edina v škofiji posvečena sv. Cirilu in Metodu. Vas je majhna — 221 duš — pa so vaščani sami postavili cerkvico 1. 1898 in jo posvetili slovanskima apostoloma. V veliko zadoščene zavednih Padričarjev so tržaski Slovenci prav to cerkvico izbrali za letošnjo proslavo 1100 letnice svetih bratov. Prav lepa slavnost se je vršila na Padričah v nedeljo 7. julija.

V SOLKANU POD SV. GORO se je pred 86 leti rodil sedanji škof na otoku Krku dr. Josip Srebrnič. Letos v marcu je slavil 40letnico svojega škofovanja. Je še vedno čil in zdrav. Še vedno rad roma na Sv. Goro. Za letošnji izredni škofovski jubilej mu je rajni papež Janez podelil naslov nadškofa, pa samo za njegovo osebo. Podobno je nekoč pepež počastil ljubljanskega škofa Jegliča.

NA JEZICI PRI LJUBLJANI je 1. maja novi škof dr. Pogačnik posvetil krasen nov oltar iz marmorja, obenem pa posvetil cerkev, ki so jo farani na novo zgradili 1. 1940, pa vse do letos ni bila posvečena po škofu.

V **TOLMINU** so imeli v postu sv. misijon, ki je bil prvi po 40 letih. Udeležile so se ga velike trume vrnikov. Pred misijonom so farani lepo obnovili cerkev M.B. na Ilovici in tudi podružnice.

V **SMARTNEM PRI VELENJU**, vas Konovo, se je rodil 1. 1861 deček, ki je kot mož postal zelo znan pod imenom p. Vendelin Vošnjak. Vstopil je namreč v frančiškanski red in sicer v zagrebški provinciji. Že v življenju je veljal za svetnika. Umril je 1. 1933. Letos v marcu so v Zagrebu začeli škofijski proces za njegovo beatifikacijo. O tem poroča svojim vernikom mariborski škof dr. Držičnik in pravi: Poleg Slomska in Baraga imamo torej Slovenci še tretjega "služabnika božjega", ki bo, tako upamo, nekoč dosegel čast oltarja.

V **MEDANI V BRDIH** so pokopali Antona Šimčiča, ki je bil za cerkovnika 73 let, dočakal jih je pa 90. Nedavno je prejel od rajnega papeža Janeza izredno priznanje: medaljo "Pro Ecclesia & Pontifice" — Za Cerkev in Papeža. Pogreb je imel kakor kakšen nadškof, pravijo udeleženci.

OKRAJ KOPER, najbolj zapadni od štirih v današnji Sloveniji, ima naslednje občine, ki so nastale po združenju manjših: Ajdovščina, Hrpelje, Idrija, Ilirska Bistrica, Izola, Koper, Nova Gorica, Piran, Postojna in Tolmin. Vipavci — kaj bo z vami?

SLOVENSKI BOGOSLOVCI iz Ljubljane so poslali delegacijo petih mož v Belgrad na obisk k srbskim pravoslavnim bogoslovcem. Ostali so pri njih tri dni: od 20. do 23. maja. Srbski bogoslovci so slovenskim priredili lepo akademijo, katere se je udeležil tudi patriarh German in jih v lepem govoru prisrčno pozdravil. Njegov govor je izzvenel kot ena sama želja po združenju vseh kristjanov prav v duhu rajnega papeža Janeza.

V **CELJU** so iz mestne župnije sv. Daniela izločili že drugo samostojno župnijo. Pred časom so tako župnijo ustanovili pri cerkvi sv. Jožefa, potem pa tudi pri cerkvi sv. Cecilije. Cerkev sv. Daniela je med vojno veliko trpela pod bombami iz zraka, čeprav ni bila direktno zadeta. Najnujnejše so popravili takoj po vojni, temeljita popravila so morala čakati na boljše čase. Čeprav je cerkev skoraj v obupnem stanju, do zadnjega časa oblasti niso dovolile denarne zbirke. Zdaj je končno tudi to dovoljenje prišlo in so začeli zbirati. V najkrajšem času bodo začeli zopet vsaj z najbolj nujnimi popravili.

MIREN IN NJEGOV DEKAN

Oskar Pahor

Lucijan Mozetič

VELIKA MIRENSKA ŽUPNIJA, hitro onkraj nove državne meje ob cesti, ki pelje v Trst, je pred dvema leti praznovala zlati jubilej svojega dolgoletnega župnika Oskarja Pahorja. Na Goriškem je dekan Pahor splošno znana osebnost, saj je po vseh cerkvah spodnje vipavske doline ob raznih priložnostih maševal, pridigal in spovedoval. Najbolje ga pa seveda poznajo njegovi mirenski župljani, saj je med njimi že 42 let.

Gospod se je pred 77 leti rodil v Kojskem, Brda. Po končanih študijah je bil v Gorici posvečen v duhovnika in kmalu nato ga je tržaški škof msgr. Andrej Karlin vzel za svojega tajnika. Težke čase sta imela v Trstu med prvo svetovno vojno. Ko so končno laški šovinisti škofa izgnali, je šel z njim tudi g. Oskar. Ker je pa nadškof Sedej v Gorici nujno potreboval slovenskih duhovnikov, je poklical g. Pahorja nazaj in mu izročil v upravo župnijo Šempeter pri Gorici. Kmalu je pa dobil župnijo Miren in od tam se ni premaknil do danes. Le med zadnjo vojno, ko so Nemci izpraznili in deloma požgali Miren, je začasno odšel v št. Maver, Brda.

O Mirnu velja, da je vas g. Oskarja Pahorja. Ne samo zato, ker je v tako dolgih letih skoraj vse Mirnce krstil, poročil ali pokopal, tudi zato, ker je vanje vtil dosti svojega duha in gorečnosti. Po Don Boscu si je izbral kot najboljšo sredstvo apostolata pogostno prejemanje zakramentov in čiščenje Marije Device. Tako je v Mirnu zrasla in se utrdila Marijina družba za dekleta in žene, ki je bila nabolj delavna na južnem Vispavskem. G. Pahor je svoji fari vtisnil pečat, ki se še danes pozna, čeprav ne more več imeti shodov in sprejemov kot nekdanj. Ostali so pa sv. zakramenti in živa beseda.

G. Pahor govori pri poroki

Duhovnik po Srcu Jezusovem je tudi v težkih letih fašizma in komunistične revolucije ostal na svojem mestu. V majhni cerkveni dvorani je vsa leta fašizma učil krščanski nauk in s pomočjo Marijinih družabnic prirejal primerne igre in gojil poleg verske tudi narodno zavest. Pri tem mu je bila v pomoč zlasti pokojna Vera Lestan in več drugih družbenic.

Med drugo vojno njih delo ni bilo pogodu nekaterim domačinom, ki so z narodno osvoboditvijo imeli zahrbtno namene, kakor se je pozneje izkazalo. Zato so gdično Vero obsodili na smrt in ustrelili. Župnik Oskar je pa srečno prebrodil te nesrečne čase in se še vedno čil in mladosten trudi za dobrobit mirnske župnije.

Na dan sv. Lovrenca, 10. avgusta letos, je doživel svoj 77. rojstni dan in to mi je dalo povod, da sem napisal teh nekaj vrstic. Saj je res prav, da se blagega moža spomnimo tudi mirenski fraani v Avstraliji in mu čestitamo. Naj ga Vsemogočni ohrani pri dobrem zdravju v blagor mirenske župnije še mnogo let! Mirenski vaščani ga ne bomo pozabili, čeprav živimo izven meja lepega Mirna.

DOMORODNA

I. Burnik

*Sem v te hribe je zapal še sneg,
mlade sile je ovil s tesnobo.
Tiho spita mrtvi log in breg,
žalost vedno globlje niza v sobo.*

*V temi sam na sebe sem oprt,
suha me prevzema bolečina —
Res nikogar ni! Že ves potr
vsak trenutek mislim — Domovina!*

GLAS OD DR. I. MIKULA — po ovinkih

Ne reče nič, ne piše nič, kot bil bi mrtva stvar. Tako obrnjena vrstica znane pesmi bi veljala za našega pogrešanca. Oglasil se je pa v Ameriški domovini dne 12. julija in tu ponatiskujemo. — Ur.

New York, N.Y. — Koncem julija bo minilo leto, ko sem po desetletnem dušno pastirskem delovanju med slovenskimi priseljenci v Avstraliji preko Filipinov, Hongkonga in Japonske v San Franciscu stopil na ameriška tla. Združene države so po površini komaj malo večje od Avstralije, ki je v primeri z blizu 190 milijonov prebivalcev Amerike skoraj prazna s svojimi 11 milijoni prebivalcev. Prvi vtisi mest, cest, prometnih sredstev, trgovskega in tovarnega prometa vzbujajo v novoprišlecu ogromne, neverjetne slike in šele s časom se privadi vsemu novemu.

Čeprav me je ovirala bolehnost, da nisem mogel nadaljevati potovanja preko kontinenta v Evropo, sem vendar v primeroma kratkem času spoznal Kalifornijo s prelepimi mesti San Francisco, Los Angeles in San Diego, si ogledal Seattle v državi Washington in Vancouver v Kanadi. Ko sem se v juniju napolil proti vzhodu, sem v Rock

Springsu, Chicagu, Milwaukeeju doživel toliko pri-srčne gostoljubnosti med svojimi prijatelji, da sem se le težko mogel iztrgati in nadaljevati pot. Zlasti drag mi je postal Lemont, naše ameriške Brezje, kamor sem poromal na grob našega nepozabnega knezoškofa ljubljanskega pok. dr. Gregorija Rožmana. Kot da bi vsa tužna koroška domovina z menoj klečala ob grobu svojega največjega sina! Tolažila me je Marija Pomagaj, ko sem ob njenem oltarju v cerkvi gostoljubnih frančiškanov daroval sv. mašo ob svoji 30-letnici mašništva za vse naše osebne in narodnostne namene, za mir med narodi sveta.

V središču ameriškega slovenstva in slovenskega kulturnega delovanja, v Clevelandu, sem bil ponovno deležen velike gostoljubnosti. Ponosen na dragocene prijateljske stike odhajam v New York, mesto svojih deških sanj, kjer je robotal za svojo družino naš skrbni oče. Šele 50 let pozneje je sinu naklonjena usoda dovolila, da je stopil na tla te svetovne metropole in sedeža Združenih narodov. Od tod bo parnik zajadral proti Evropi in našim domačim obalam. Vsem ameriškim Slovincem kličem: Z Bogom! Na svidenje!

Dr. Ivan Mikula,
avstralski misijonar

MIREN, glavni trg

DOŽIVLJAJ NA LUNI

Amerikanci in Rusi se trgajo, kdo bo poprej poslal človeka na Luno. Pa ne eden ne drugi ne bo prvi. Že 1. 1941 je bil na Luni Amerikanec, ki je še isto leto izlet popisal v mesečniku AVE MARIA. — Ur.

DA SEM BIL CELO NA LUNI? Verjemite ali ne. Samo na kratko bom povedal, kako sem prišel tja gor. Nekdo mi je rekel, da sem neumen. Tako zelo neumen, je dostavil, da me že luna trka. Prav preveč mi njegova sodba ni bila všeč. Šel sem domov in nisem mogel iti spat. Bilo je namreč že precej pozno. Takrat sem zapazil, da sije polna luna izpod jasnega neba. Zagledal sem se vanjo in jo začel prav resno študirati. Neznansko lepa se mi je zdela in dolgo sem primišljeval, zakaj je za človeka sramotno, če ga, trka' tako lepa luna.

Kar nenadoma me je Luna potegnila nase in, preden sem vedel, kako in kaj, sem bil že tam gori. Zvedavo sem se oziral okoli. Zdelo se mi je, da ni dosti drugače ko na svetu, samo vse bolj neznano in tuje.

Naenkrat je bilo okoli mene polno ljudi. Bili so videti razburjeni. Eden je pristopil in me vprašal, če znam mrličje pokopavati. Čudno vprašanje je bilo, vendar sem prikal in dostavil, da pokopavam samo katoliške mrličje.

"Kakor nalašč," je rekel, "saj takega človeka potrebujemo. Mi smo dobri katoličani in eden naših je umrl. Šli smo v katoliško cerkev, da bi ga dali spodobno pokopati, pa je duhovnik rekel, da ga ne bo. Zato ne, ker ga ni poznal in pravi, da ga nikoli ni videl v cerkvi. Zato mu je odklonil ta zadnji katoliški zakrament."

Jaz sem debelo pogledal in se najprej začudil, da najdem katoličane tudi na Luni.

"Od kod ste pa katoličani prišli na Luno? Še nikoli nisem slišal, da bi jih bilo kaj tu gori."

"Seveda smo. Prišli smo iz starega kraja. Precej drugače je vse tu gori kot je bilo doma. Vendar še vsi vemo, kaj je prav, in se držimi svoje vere, kakor nas je mati učila."

"Iz kakšnega starega kraja ste prišli?"

"Z Zemlje, kako pa!"

"A tako! Zemlji pravite pri vas stari kraj. Že razumem. Pa če ste prinesli s seboj svojo katoliško vero, kako da pogrebu pravite zakrament?"

Mož se je zmedel in me začudeno gledal. Čez čas je vprašal:

"Ali na Zemlji pogreb ni več zakrament?"
Mož se je popraskal za ušesi, se obrnil k drugim in jih poklical.

"Pridite sem, ljudje božji, ta človek uči čudne nauke. To moramo do konca dognati. Pravi, da doli na Zemlji, to se pravi v starem kraju, pogreb ni več zakrament. Tudi to je rekel, da še nikoli ni bil."

Ljudje so prišli prav do mene in so me vsi z začudenjem gledali. Nekdo se je naredil za voditelja in je takoj na mestu sklical javen shod. Stopil je na kamen in spregovoril:

"Dragi rojaki! To pa vendar ne gre. Mi vsi vemo, koliko pomeni med nami katoliški pogreb. Kadar kdo naših umrje, pridemo skupaj od blizu in daleč. Vse delo mora obstati, da se udeležimo pogreba. Druge dni nimamo časa hoditi v cerkev, to lahko vsak ve — no, tudi malo odvadili smo se. Če pa imamo med seboj mrliča, vemo, kaj je prav in kaj se spodobi. Takoj gremo k duhovniku in najamemo pošten pogreb. Mi vemo, kako je treba mrličje pokopavati. Nekateri duhovniki so pa čudni. Saj veste, kaj nam je naredil tukajšnji pop. Zdaj pa imamo enega med seboj, ki je prišel naravnost iz starega kraja in uči drugačno vero kot mi. Vsi ste slišali, da trdi: Pogreb ni zakrament! Kam bo pa prišla naša vera, če bomo tako brezverstvo pustili med seboj. Obračam se torej na vas, vi duhovnik iz starega kraja, da nam poveste jasno in brez ovinkov, zakaj pogreb ni zakrament."

Mene je lomil smeh in jeza se me je lotevala. Pa sem oboje požrl in glasno povedal:

"Zato ni, ker je Kristus ustanovil sedem zakramentov, a pogreba ni postavil mednje."

Ljudje so se spogledovali in eden se je popraskal za ušesi. Obrnil se je k sosedu in dejal:

"Saj to smo se pa res učili, da je zakramentov sedem."

Še drugi so se praskali za ušesi in bili v zadregi, predsednik shoda pa ne. Povzdignil je glas in dejal:

"Naj bo zakramentov sedem ali osem, nikakor ni lepo, če pogreb ni med njimi. Vi veste, rojaki da se nam izmed vseh verskih reči najbolj dopade katoliški pogreb. Že zato, ker za druge reči nimamo časa in le redko moremo v cerkev. Pa če tudi gremo, je tam toliko reči, ki jih ne razumemo. Pogreb je pa v tej deželi prav tak kot v starem kraju. Mrliča denejo v zemljo in ga zagrnejo z njo. To lahko vsak razume. Zato mi damo predvsem na pogreb in hočemo, da nam cerkvene oblasti gredo na roko. Zato slovesno predlagam, da naj se pogreb dene med zakramente; prepričan sem, da ste vsi soglasni z menoj."

Ves zbor se je oglasil:

"Podpiramo, podpiramo, podpiramo!"

"In ta zakrament naj bo tako močan, da bo v slučaju potrebe nadomestil vse druge zakramente. To se pravi, če kakšen katoličan umrje, ki se ni dosti menil za cerkvene in verske reči, naj se vse tisto pozabi in odpusti. Pokopati ga je treba cerkveno!"

"Podpiramo, podpiramo, podpiramo!"

Zmagoslavno je pogledal predsednik name in mi namignil, naj spregovorim. Res sem spregovoril in rekel:

"Nič ne pomaga predlagati, ko niti papež sam ne more narediti nobenega novega zakramenta. Samo Kristus bi mogel to, do njega se obrnite".

Nastala je zadrega, pa ne prevelika. Takoj je imel predsednik dobro misel in jo tudi imenitno povedal:

"Gospod duhovnik, to je pa tako. Mi smo s Kristusom bolj malo znani, vi pa pravite, da ste njegov namestnik. Naš zbor vas soglasno pooblašča, da stopite h Kristusu in mu poveste, kaj je zahteva nas vseh. Obljubite nam, da boste to pošteno uredili in nam olajšali naše katoličanstvo."

Čuden se mi je zdel predlog, pa sem si mislil: na Luni je vse mogoče. Tudi se mi je zazdelo, da ni tako težko priti v nebesa in stopiti pred Kristusa, ko sem že enkrat na Luni. Luna je presneto visoko, do nebes ne more biti več daleč. Vendar sem imel pomisleke in sem jih tudi povedal zbranim zborovalcem.

"Prav rad sprejemam to nalogo, samo zelo težko verjamem, da bo šlo. Kristus je po mojem mnenju sam najbolje vedel, zakaj je ustanovil sedem zakramentov. Prav težko verjamem, da bi vam hotel dati še osmega."

Predsednik se ni dal ugnati. Brž je našel odgovor:

"Pa mu recite, naj enega ali drugega od sedanjih izpusti, da jih ne bo preveč. Kar se nas tiče, smo pripravljeni žrtvovati še več ko enega. Toliko si bo pa že menda dal dopovedati, da bo postavil enega novega, če mu mi velikodušno ponudimo za tistega novega dva ali tri stare."

Med zborovalci je nastala velikanska navdušenost. Tudi meni se je zdela stvar naravnost čudovita. No, saj smo bili na Luni.

Takrat se je pa oglasil k besedi drug mož, ki je dosedaj molčal. Dobil je besedo in rekel:

"To je popolnoma prav in v redu, ampak preden odpošljemo tega duhovnika v nebesa, bi bilo jako dobro, če bi mu dali natančna navodila. Meni se zdi, da ni vseeno, kateri zakrament bi žrtvovali. Posebno, če bi bilo treba izbrisati več ko enega. Dogovorimo se takoj, katerega bi najrajši zamenjali z novim."

Misli, August, 1963

Zdaj je bilo prvič, da se je predsednik nekoliko zmedel. Vpričo vseh se je popraskal za ušesi, kar je bilo vidno znamenje, da ga nekaj srbi. Pa je bil odkritosrčen človek in je dejal:

"Rojaki, to je vse prav in lepo, ampak odkrito vam povem, jaz te debate ne morem več voditi. Pri najboljši volji se ne morem spominiti, kateri so tisti zakramenti, ki pravite, da jih je sedem. Enega ali dva bi še vedel . . ."

V tem hipu je pa oni drugi mož našel prisotnost duha. Vzkliknil je poln zmagoslavja:

"Nič si ne razbijaj glave, saj imamo tu duhovnika, ki nam lahko vseh sedem zakramentov od obeh koncev pove, pa če ga opolnoči iz spanja pokličesh!"

Tako so se vsi oddahnili, da je kar veter potegnjen skozi zborovalce. Tudi meni je bila všeč taka pohvala in sem brez nadaljnega kriknil:

"Krst!"

Potem je bila dolga debata. Nazadnje so sklenili, da se krst ne sme dati za pogreb, zakaj brez krsta ni krstik. In vsi so vedeli, da je bilo pri krstikah že velikokrat prijetno.

"Birma!"

Debata je tudi birmo sprejela za dobro uredbo. Že to je vredno pri njej, ker pride samo enkrat v življenju katoliškega človeka. In če bi ne bilo botrov, bi ne bilo zlate ure ali kar pride namesto nje. Tako je tudi birma ostala.

"Sv. Rešnje Telo!"

Debata je odločila, da je ta zakrament dosti dober, posebno, če bi bilo opravljeno s prvim svetim obhajilom. Niso se izjavili popolnoma proti, pa tudi ne popolnoma za. So dejali, da naj tega prihranim za nazadnje, če bi se Kristus ne dal drugače pregovoriti.

"Sveta pokora!"

Vsi so obstali v molku in gledali vame. Zdelo se mi je, da bo treba drugače povedati:

"Spoved!"

Tako kratke debate še nikoli v življenju nisem doživel. Soglasno so odločili, naj spoved na prvem mestu ponudim, če pride pogreb med zakramente.

"Poslednje maziljenje!"

Tudi ta je šel hitro za spovedjo na žrtvenik. Nekateri so me celo kregali, da nisem tega poprej imenoval kot spoved. Tako zelo nepotreben se jim je zdel ta zakrament.

"Mašniško posvečenje!"

Debata je bila precej dolga. Nekateri so se sprva oglašali, da bi tudi tega lahko žrtvovali. Drugi so ugovarjali. Posebno tehten razlog je bil, da ta zakrament prejme samo tisti, ki se sam od-

(Konec str. 254.)

IN IME MU JE BILO BARAGA

Zaključek

Ali ne bo konca težav?

SKOFOVSTVO JE KOMAJ KAJ OLAJŠALO trdote Baragovega misijonskega življenja. Pri starosti 65 let je moral nadaljevati vsa dotedanja dela. Potovanja na vse strani. O enem — iz Hancocka v Rockland — beremo:

“Škof je bolan, cesta slaba in blatna. Baraga ne more hoditi brez opore. Spremljevalca, duhovnika Jacker in Flanagan, ga vzameta v sredo in ga opirata. Bolje rečeno: vlečeta ga. Vso pot morajo napraviti peš, 40 milj daleč.”

V letu 1866 prenese Baraga sedež škofije v Marquette ob Gornjem jezeru. Škofovsko delo pa ostane slej ko prej trdo in polno razočaranj. Tu in tam najde nekaj tolažbe, ko ga pot zanese med njegove ljube Indijance. Med njimi si kar odpočije. Že ko misli na obisk pri njih, mu je srce polno veselja. Na primer ob pismu, ki ga je prejel od Indijancev v kraju L'Anse:

“Naš dragi oče! Pridružujemo se svojim bratom in vam pošiljamo par vrstic. Bodite tako dobri in nas obiščite. Prav veseli in zadovoljni bomo, ko vas bomo videli. Nekaj časa že mislimo, da ste na nas pozabili. Ne pozabite priti. Imamo nekaj besed, s katerimi vas bomo pozdravili. Vemo, da nam boste prinesli blagoslov in srečo.”

Zadnje trpljenje in smrt

Pa je prišel nov križ, največji od vseh. Zgodilo se je na splošnem zboru ameriških škofov v Baltimoru 9. oktobra 1866. Bolan in utrujen od dolgega potovanja na jug stopa Baraga po stopnicah baltimorske škofijske hiše. Tam ga zadene kap. Zgrudi se, pade. Smrt je blizu — pa ne seže še po njem. Pri padcu ga je močno ranil škofovski naprsni križ in mnogo krvi je izteklo iz rane. Prav ta krvavitev je zadržala smrt.

Ves nebogljen in delno mrtvouden vendar hoče nazaj v svojo škofijo. Niso ga mogli zadržati. Izjavil je:

“Moram nazaj in moram. Tam bom umrl, kjer sem živel. Pa čeprav umrjem na potovanju, nazaj moram”.

Prišel je domov in trpel še nekaj mesecev. Maševati ni mogel. Tudi govoril in pisal je le s težavo. Vse drugo delo je moralo z njim vred počivati in to je bil zanj največji križ. Pač je spet in spet vzdihnil: Pridi, sladka smrt! Saj je bilo

vse okoli njega tako silno žalostno. Njegovo trpljenje je bilo silno, kakor da hoče Bog iz svojega zvestega služabnika iztisniti še zadnjo kapljo požrtvovalnega darovanja. Kakor bi rad umrl, je vendar še večja njegova želja, da bi dopolnil voljo svojega Stvarnika.

Verodostojna priča je zapisala:

“Ves čas, ko silno trpi in je ves onemogel, škof niti za trenutek ne izgubi zavesti. Od časa do časa komaj slišno izgovarja sveta imena Jezus in Marija.”

Končno se le iztečejo dnevi in ure. Dne 19. januarja 1868 je zapisal o. Edvard Jacker usodne besede:

“Našega škofa ni več. To noč med prvo in drugo uro je izdihnil. Naj v miru počiva”.

Nekaj mesecev pozneje je zapisal njegov naslednik (škof Mrak): “Kar sram me je, da sem naslednik tako svetega škofa. Vsi ljudje, tudi protestantje, imajo tako spoštovanje do njega, da si nisem poprej nikoli kaj takega mislil. Vse, kar je bilo njegova last, ima v očeh teh ljudi neprecenljivo vrednost.”

Od Boga poslan.

Tak torej je bil škof Friderik Baraga. Indijancem od Boga poslan mož, svojim duhovnikom zgled gorečnosti, požrtvovalnosti in nesebičnosti, vsem, ki so ga poznali, steber moči in dobrote. Sam zase pa le ubog in skromen indijanski misijonar.

Za škofovsko geslo si je izbral izrek: *Unum necessarium* — Eno je potrebno. Izvolil si je boljše del, ki mu ne bo odvzet.

Od tedaj je Baragove indijanske misijone prerasla civilizacija belega človeka. Gozdovi, reke, jezera — Baragu tako dobro znana — vse je dobilo pod težko roko sodobnega gospodarjenja drugo obličje. Ali njegovo ime je znano povsod, koder je hodil, povsod je blagoslovljen njegov spomin in so v časti njegova dela.

Zadeva, da se škof Baraga proglasi za svetnika, je v teku že več let. Naj bi bilo v večjo čast božjo, da bi ta njegov ponižni služabnik postal še bolj znan po vsem svetu, ljubljen in občudovan. Tisti, ki poklekajo na njegovem grobu v stolnici sv. Petra v Marquette, tisti, ki obiskujejo njegovo “palačo” v Sault Ste. Marie, in vsi, ki ga poznajo in ljubijo, goje upanje, da mu bo Bog kmalu naklonil povišanje v svoji Cerkvi in nam bo postavljen za zgled, kako naj posnemamo njegove kreposti.

"IZ MALEGA RASTE VELIKO" — VAŽNA JE "PRVA POMOČ"

Dva zdravnika

Prvi piše

VEČINA NAŠIH LJUDI DELA in ima zaslužek v industrijskih podjetjih. Dostikrat je delo nevarno, hitre poškodbe, največkrat majhne, se pa povsod dogode. In vedno se spet in spet dogaja, da ljudje zanemarijo majhno poškodbo in potem le prevečkrat iz malega zraste veliko.

Pa bi ne bilo treba, zakaj po vseh industrijskih podjetjih imajo dandanes dobro preskrbljeno za "prvo pomoč", po angleško: FIRST AID.

Vzemimo primer Dušana Iskriča. Mlad, delaven, podjeten, zanesljiv. Ko je pomagal pri prekladanju zabojev, se mu je v palec zapičila iver. Zabolelo je, pocedila se je kri, pa kaj bi se cemeril! Z zobmi je izvlekel iver, kri si je obrisal ob zašepahane hlače, zoper bolečino je prst pošteno oblizal. Potem je delal naprej — saj je bilo samo še pol ure do konca delovnih ur.

Zvečer je palec otekel in bolel kot sam zloemek. Drugo jutro vsa roka do komolca otekla. Moral je k zdravniku, od zdravnika v špital. Izgubil je teden dni dela v bolnišnici, en teden doma. Zdravnik mu je rekel: Srečo imaš, čeprav si sam kriv, ko si zanemaril "prvo pomoč." Bil si pri pički na tem, da te popade "tetanus" — mišični krč, ki bi z njim vsa roka otrpnila...

Milan Keber jo je drugače izkupil. Smet ali kaj mu je padla v oko. Pomenal je oko in delal naprej. Slabo je videl, tudi brez vseh bolečin ni bilo, pa kaj boš ustavljal delo in nadlegoval koga brez velike potrebe! Je že res, da bi izvedenec pri "prvi pomoči" samo malo zavihal trepalnice in z vato pometel smet ven kot ena, dve tri. Pa tudi mencanje z dlanjo pomaga — bo že prešlo.

Pa ni! Milan je šel domov, povečerjal, sedel pred televizijo in — skušal gledati. Nagajalo je. Še bolj je mencial. Bolj ko je mencial, bolj je bolelo — oko je bilo rdeče kot kri. Nehal je gledati in legel spat. Pa ni spal, bolelo je bolj in bolj, končno prav zares. Ni čudno, saj se je morala smet — ali drobec kovine — pod neprestanim mencanjem zajesti v oko in — postalo je vneto kot živ ogenj. Prav dosti dela je imel specialist za oči, da je Milanu rešil vid . . .

Janez Loboda je delal v skladišču. Neprestano so dvigali težke predmete. Nič čudnega, če je Janez nekoč začutil, da se mu je v hrbtu — ali hrbtenici — nekaj premaknilo. Pa kaj boš gle-

dal na kaj takega, sto in stokrat je šlo vse gladko pri dviganju in že prej kdaj je kaj zboldo v hrbtu, pa spet minilo. Delal je dalje, tudi še drugi in tretji dan. Vsak dan je bolj bolelo — no, bo že nehalo. Kaj bi tožil in tarnal.

Pa ni nehalo. Četrty dan je ostal doma — "naredil se je bolnega". Pa se ni le "naredil", bil je bolj bolan, kot bi sam verjel. Končno je le stopil k zdravniku. O, joj! "Disk" v hrbtenici je zdrsnil iz sklepa — operacija, gips, dolgo brezdelje...

Odkodnina, seveda! Da, ni bilo ravno brez nje. Toda Janez Loboda se je več ko enkrat pošteno spotil, ko se je trudil dokazati, da se mu je stvar pripetila na delu. Zavarovalni uradniki so poskušali vse, da bi ustvarili vero: doma jo je izkupil! Če bi se mu bilo zgodilo pri delu, bi bil vendar toliko pameten, da bi se takoj javil, dobil prvo pomoč in takojšnji zdravniški pregled. . .

V vseh treh primerih, ki sem jih naštel, čepi globoko pri dnu, pa vendar na ves glas vpije: Iz malega raste veliko — ne zanemarjaj "prve pomoči"!

Drugi govori

Jaz sem druge vrste zdravnik in že naprej vem, da ne boš rad poslušal — in ti, častita bralka, ne boš rada poslušala, kar bom povedal. No, če je tako, pa kar tukaj nehaj. Res mi ne bo ljubo, če boš poslušal — poslušala — potem se pa samo namrdnil — namrdnila.

Ne ustraši se — jaz sem duhovni zdravnik. Verujem — ali tudi ti? — da se mnoge poškodbe napravijo tudi na duši. Majhnim pravimo grehi, velikim dajemo titel: smrtni grehi. Majhen greh je samo dušna bolezen, ni njena smrt. Ali tudi tu velja kakor pribito: Iz malega raste veliko! In tudi tukaj je res: če se ti je smet "malega" greha zapičila v dušo, hiti po "prvo pomoč" — k spovedi pojdi!

Človek — mlad fant — je ubil človeka in ga cropal. Dosegla ga je svetna pravica in imel je umreti na vislicah. Preden so potegnili za vrv, je mati prosila, da bi ga smela še enkrat poljubiti. Dovolili so ji.

Pristopila je in se nagnila k sinu. Ta ji je spregovoril:

"Poljubiti me želiš, mati. Lepo je to. Povedati ti pa moram, da si prav ti kriva tega, kar se z menoj godi. Ko sem ukradel prvi drobiž, me nisi kaznovala, še posvarila me nisi. Le malenkost se ti je zdela. Nisi pomislila, da iz malega raste veliko. In je zraslo do tega, da sem iz tatiča postal ubijalec in ropar. No, nagni se zdaj, in me poljubi!"

Nagnila se je, pa do poljuba ni prišlo. Sin je šavsnil in ji odgriznil nos.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najbolje poznati!

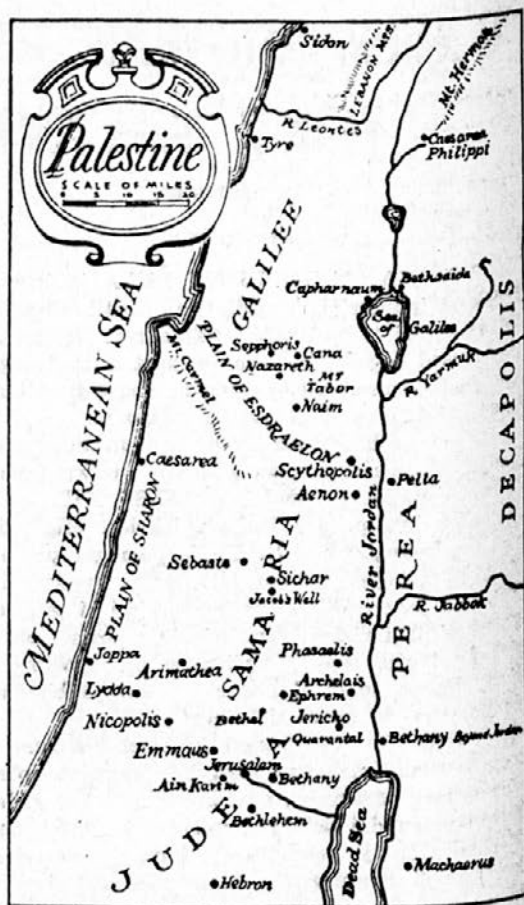
OBUDI MLADENČA V NAIMU

Nato je šel v mesto z imenom Naim. In šli so z njim njegovi učenci in mnogo ljudstva. Ko se je pa približal mestnim vratom, glej, so nesli ven mrliča, edinega sina matere, ki je bila vdova; in z njo je bilo mnogo ljudi iz mesta. Ko jo je Jezus videl, se mu je v srce zasmilila in ji je rekel: "Ne jokaj!" In je pristopil ter se dotaknil nosil — nosilci pa so obstali — in je rekel: "Mladenič rečem ti, vstani!"

In mrtvi je sedel in začel govoriti; in dal ga je njegovi materi. In strah je obšel vse in hvalili so Boga in govorili: "Velik prerok je vstal med nami." In: "Bog je obiskal svoje ljudstvo." In glas o njem se je razširil po vsej Judeji in po vsej okolici.

JANEZ KRSTNIK POŠILJA VPRAŠAT

O vsem tem so Janezu sporočili njegovi učenci. In Janez je poklical dva izmed svojih učencev

NITI MRTVI NISO GLUHI PRED JEZUSOM

Za tri mrtve vemo, da jih je poklical nazaj v življenje. Naim je bilo majhno mestece, bolje rečeno: neznamenita vasica ob poti iz Kafarnauma proti Nazaretu. Pogrebni prizor ni nič nenavadnega. Pokopavali so Judje vedno nekje v okolici vasi. Pogrebni spreved, kot ga slika evangelist, je komaj kaj drugačen od današnjih keje na kmetih. Jezusov čudež v tem primeru izvira iz golega usmiljenja do siromašne vdove, ki je izgubila edinega sina. Božja moč in človeško-božja mehkoča Jezusovega Srca se je odlično izkazala in vera gledalcev se je utrdila.

JANEZ KRSTNIK V JEČI

Kralj Herod Antipa ga je bil vrgel v ječo v trdnjavi Maherut blizu Mrtvega morja. Njegovi učenci so ga smeli obiskovati. Bili so zmedeni: Janez zaprt, ne more več pridgati in krstiti ob Jer-

ter ju poslal k Gospodu vprašat: "Ali si ti, kateri mora priti, ali naj drugega čakamo?"

Moža sta prišla k njemu in rekla: "Janez Krstnik je naju k tebi poslal vprašat: Ali si ti, kateri mora priti, ali naj drugega čakamo?"

Prav tisti čas jih je bil mnogo ozdravil od boleznin in nadlog in dudih duhov in je mnogim slepim podaril vid. In odgovoril jima je: "Pojdita in Janezu sporočita, kar sta videla in slišala: slepi spregledujejo, hromi hodijo, gobavi se očiščujejo, gluhi dobivajo sluh, mrtvi se obujajo, ubogim se blagovest oznanja; in blagor mu, kdor se nad mejoj ne spotakne".

JEZUS PROSLAVLJA JANEZA

Ko pa sta Janezova učenca odšla, je začel (Jezus) ljudstvu govoriti o Janezu: Kaj ste ili gledat v puščavo? Trst, ki ga veter maje? Ali kaj ste ili gledat? Človeka, oblečenega v mehka oblačila? Glejte, ti, ki se imenitno oblačijo in v razkošju žive, prebivajo v kraljevskih palačah. Ali kaj ste ili gledat? Preroka? Da, povem vam, več ko preroka. Zakaj ta je tisti, ki je o njem pisano: Glej, pošiljam svojega glasnika pred tvojim obličjem, ki bo pripravil tvojo pot pred teboj.

Povem vam namreč: Med rojenimi od žena ni večjega preroka, kakor je Janez Krstnik; kdor pa je najmanjši v božjem kraljestvu, je večji od nje. No 14
ga. Od dni Janeza Krstnika nebeško kraljestvo trpi silo in silni ga otemajo. Kajti vsi preroki in postava do Janeza so napovedovali; in če hočete priznati, on je Elija, kii mora priti.

JEZUS GRAJA FARIZEJE

Kdor ima ušesa za poslušanje, naj poslušaj. Vse ljudstvo, ki ga je slišalo (namreč Janeza), tudi cestinarji, vsi so priznali božjo pravičnost in so prejeli Janezov krst. Farizeji in učitelji postave pa so uničili namen, ki ga je imel Bog z njimi, ker se mu niso dali krstiti.

Komu naj torej primerjam ljudi tega rodu? Komu so podobni? Podobni so otrokom, ki posedajo po trgih in si med seboj kličejo: Piskali smo vam, pa niste plesali; peli smo vam žalostinko, pa niste jokali.

Prišel je namreč Janez Krstnik, ki ni jedel kruha in ne pil vina, pa pravite: Hudega duha ima. Prišel je Sin človekov, ki je in pije, pa pravite: Glejte, požrešnež je in pijanec, prijatelj cestinarjev in grešnikov. — In modrosti so vsi njeni otroci dali prav.

Misli, August, 1963

danu, na drugi strani je pa toliko slišati o nastopih Jezusovih v Galileji. Kaj naj store? Ali naj pustite Janeza in se pridružijo Jezusu?

Janez ni imel takih težav. Dobro je vedel, da je njegova naloga izpolnjena, naj torej učenci gredo k Jezusu in vse bo prav. Da bodo o vsem na jasnem, naj kar sami vprašajo Jezusa, če je On pričakovani Mesija ali ne. Jezus bo vse bolj odgovoril, kot more Janez. Če se ne upajo sami od sebe govoriti, naj naredijo tako, kakor da želi dobiti dokončen odgovor Janez.

KDO JE JANEZ?

Janezovi poslanci so dobili odgovor v pričo množice, ki je poslušala. Po večini vsi so poznali Janeza in tudi vedeli, da je zdaj v ječi. Ko je Jezus dal jusen odgovor o sebi in so poslanci odšli, je bilo treba množici točno povedati, kdo je Janez.

Velik mož je Janez, že davno je bil njegov prihod napovedan. In je prišel — kakor da se je znova rodil veliki prerok Elija. Tudi njegov prihod so stari preroki napovedovali, kakor so napovedovali Mesijev prihod. Vendar je Janezova naloga samo pripravljati pot Mesiju, on sam pa bi brez Jezusa ne bil nič. Največji prerok je Janez samo zato, ker Odrešenika ni samo napovedoval, ampak ga je lahko s prstom pokazal.

Od tedaj je Jezus vse, Janez stopa v ozadje. Odslej so veliki tisti, ki sprejmejo Jezusovo mesijansko kraljestvo. Za ta sprejem je pa treba notranje sile, odpovedati se je treba posvetnosti, treba se je duhovno preroditi, ne biti na strani tistih, ki se milosti upirajo.

FARIZEJI SE UPIRAJO

Farizeji in vase zaljubljeni učitelji Mojzesove postave so vsem za zgled, kako se človek lahko upira Bogu in njegovemu vabilu za vstop v mesijansko kraljestvo. Že Janezovemu vabilu so nasprotovali, ko jih je klical k pokori in priznanju grehov. Niso marali njegovega krsta. Prav tako ravnaajo zdaj, ko je za Janezom nastopil Jezus.

Jezus jih primerja otrokom, ki se gredo igre svatov in pogrebcev. Nekateri se radi igrajo, na "svatbi" plešejo in veselo pojejo, pri "pogrebu" žalujejo in jokajo — nekaj je pa zmeraj takih, ki se hitro naveličajo in nočejo več sodelovati. Taki uporniki so farizeji. Da bi sebe in svoj upor opravičili, si izmišljajo očitke zoper Janeza in samega Gospoda Jezusa. Drznejo se ju kar javno zmerjati z grdimi priimki. — Jezus pa mirno uči naprej in razlaga božjo modrost. Ljudje dobrih src se oprijemljejo te modrosti, sovražnikom Jezusovim obračajo hrbet.

ORLOVSKI SPOMINI

IZ LEŠČEVJA

Spisal brat Nardžič

(Nadaljevanje)

Viharji in strele

TAKO JE V LEŠČEVSKEM ORLU še nekaj časa vse gladko teklo, Jaz sem pa bolj redko zahajal med fante. Šola mi je nalagala hudih skrbi.

Nekoč je pa v mirno valujočo vodo pritisnil nenadoma hud vihar in valovi so burno zapljuskali. Stali so — in jaz z njimi — pred novo načelniško krizo. Bolje bi bilo, da sem se še dalje držal v Ljubljani, toda žilica mi ni dala.

Načelnik France Vrba se je odtegnil. Menda mu je smrt očeta-gospodarja naložila precej težka domača bremena na rame. Takoj je bilo potrebno postaviti na njegovo mesto v odseku novega moža. Fantje so se začeli meniti, koga naj bi izvolili. Pa se je pokazalo, da si v tem vprašanju niso edini.

Dva so jemali v poštev: Franceta Seliškarja in že z Grmade znanega Krvinca. Oba sta bila prav pridna fanta, dobra telovadca, zgledna Orla. Tudi oba že od nekdaj člana Marijine družbe. Oba sta imela dosti lepih lastnosti, ki naj bi krasile vsakega orlovskega načelnika. Prav zato je bila izbira težka in vsak je imel za seboj približno polovico fantov.

Agitacija pred uradnimi volitvami je bila tako vroča, da je postalo predsedniku, našemu kaplanu, neprijetno. Bal se je, da se na volilnem sestanku nobena stran ne bo vdala drugi — odsek bi se utegnil razklati. Odločil se je, da osebno poseže v spor in s svojim velikim vplivom reši krizo že vnaprej.

Oklenil se je Krvinca in ga vsem nujno priporočal v volitev. Ne vem, kakšne prednosti je po njegovem mnenju imel pred Seliškarjem, toda z vso resnostjo se je zavzel za njegovo izvolitev. Omenjal je zlasti eno zgolj zunanjo okolnost, da je namreč doma v Smreki, odkoder je večina Orlov. Mogel bo biti z njimi v ožjem stiku kot Seliškar, ki je imel svoj dom v drugi smeri in bil tam precej osamljen.

Ta razlog je bil brez dvoma upoštevanja vreden. Toda nekateri fantje so ga zasukali proti kaplanu, češ — policaja hoče imeti nad nami . . . Morda je bilo v tem domisleku nekaj zlobe, mor-

da je izviral samo iz prevelike vneme za Seliškarja — gotovo je, da je učinkoval.

Tako je razdor le še poglobila nezaupnost do predsednika, ki je rasla iz omenjena očitka. Seliškarjeva stranka je imela pri agitaciji lahko stališče in potegnila nekaj Krvinčevih pristašev na svojo plat. Kandidatoma v čast pa moram dostaviti, da se sama nista vtikala v volilni boj.

Predsednik je ostal pri svojem. Bolj ko je opazoval, da ga zapuščajo, trdneje se je oklepal svojega kandidata. Mislim, da je bila v njem poleg opravičljive ogorčenosti zaradi sumničenja od strani fantov — tudi merica trmoglavosti.

Seliškarjevi so iznašli še novo volilno geslo: Naš kandidat je bil vojak, Krvinca pa — škarta! Tudi to je užgalo in le redki so še ostali ob Krvinca, ki je sam skoraj začel agitirati za Seliškarja. Toliko je takrat veljal, kdor je nekoč nosil puško!

Volitve in moj poseg vanje

Kar se mene tiče, sem ostal sprva popolnoma neutralen. Oba kandidata sem imel rad in sposobnosti obeh sem prav dobro poznal. V zadregi bi bil, komu naj dam glas. Tudi zunanje razloge obeh strank sem upošteval. Končno sem se vrgel po večini in se odločil za Seliškarja. Storil sem to po zdravem preudarku: Če sta oba enako sposobna, zakaj bi ne pritegnil večini? Saj so menda zato volitve, da se pokaže, kdo ima za seboj večino.

Po teh pripravah smo se neko nedeljo zbrali na volilni občni zbor. Nekoliko nemirno so bila srca. Vendar smo vsi mislili, da se bo volitev lepo mirno izvršila, in vse bo dobro. Nihče ni pričakoval — poloma!

Predsednik je še enkrat priporočil svojega kandidata, čeprav je bil Krvinca v mučni zadregi. Toliko poguma pa ni imel, da bi kaplanu nakljub izjavil: Nisem kandidat. Predsednik je njegovo izvolitev takorekoč kar zahteval. Utemeljil je stvar tako: Upoštevajte moje razloge. Vaš predsednik sem in predsednik je glava in duša društva, ne pa igračka v rokah članstva.

Tedaj sem se jaz prav nesrečno razljutil. Prijel sem za besedo in sem poudarjal popolno svobodo volitev, brez ozira na levo in desno. Predsednik naj le bo glava društva, nikakor pa ni tudi glava vsakega poedinega člana, da bi moral zanj misliti. In tako dalje.

Zares hud sem bil na kaplana, da še vedno tako krčevito brani svoje stališče, in sem poleg pametnih besed izrekel tudi nekaj prav neprimernih. Dosegel sem seveda to, da se je trma na obeh

straneh le še bolj utrdila. Predsenik me je s svojega mesta pogledoval presenečeno, šalostno, ogorčeno, očitajoče. Rekel pa ni nič.

Volili smo po listkih in tiho čakali izida. Končalo se je tako, da je imel Krvinc en sam glas, Seliškar pa vse druge . . .

Z napeto pozornostjo smo zrl v predsednika. Videlo se je, da mu vre v prsih, pa je ostal nenavadno miren. Ozrl se je po sobi in rekel s prav pohlevnim glasom:

"Ker vidim, da moja beseda pri vas prav nič ne zaleže, pač moram uvideti, da sem na tem mestu odveč. Naj občni zbor vzame na znanje moj odstop in si izvoli drugega. S tem se poslavljam od vas, da ne bo moja oseba v napotje nadaljnjemu razvoju leščevskega Orla. Srečno!"

Vzel je klobuk iz izginil skozi vrata — — —

Za predsednikom — jaz.

Nihče ni črnil besedice. Obsedeli smo na svojih prostorih z dolgimi obrabi, ki so vsi izražali eno misel: Kaj bo pa zdaj?

Morda smo bili pričakovali, da se bo razjaril, da bo udaril ob mizo — — to bi se nam zdelo naravno. Toda ta njegov pohlevni odhod — — —

Po nekaj hipih mučne tišine sem zapazil, da se pogledi fantov drug za drugim obračajo — name. Zavedel sem se, kaj to pomeni. Čutijo, da sem

verjetno jaz kriv tako odločnega poraza, oziroma tako odločilne zmage. S svojimi besedami na naslov g, kaplana sem vse to povzročil. Opravičeno zdaj pričakujejo, da bom znal tudi popraviti, kar sem tako hudo pokvaril.

Pa so se zmotili. V glavi mi je plesalo vse vprek in misli so mi sproti uhajale. Z največjim naporom sem jih nekaj ujel, ki seveda niso bile najpametnejše. Povedal sem jih fantom, ki so bodli vame s svojimi pogledi:

"Fantje, čemu gledate vame? Kaj naj storim v teh razmerah? Od te ure dalje mi je nemogoče delovati med vami. Odstopam od odseka in se poslavljam. Pojdite k gospodu kaplanu. Če vas zavrne, pojdite v Ljubljano k Orlovski Zvezi in tam vse povejte. Jaz ne napravim glede te stvari nobenega koraka več. Zbogom!"

Vzel sem klobuk in šel. Nič pametnejšega nisem vedel, kot posneti predsednikov zgled. Tudi za menoj ni nihče vzkliknil: Ostanj, da se pomenimo! Vse tiho je bilo, ko sem vrata odprl in za seboj zaprl.

Hitel sem v Ljubljano. Na ovinku sem se ozri in videl fante, ki so v gruči zapuščali zborovalnico in močno krilili z rokami.

Zavil sem na samotno pespot in se sam pred seboj iskreno razjokal — — —

(Še.)

LETOŠNJI NOVOMAŠNIKI V SLOVENIJI

Na praznik sv. Petra in Pavla so bili v ljubljanski in mariborski stolnici posvečeni v mašnike naslednji diakoni:

Iz jugoslovanskega dela goriške nadškofije:
Metod Piriš iz župnije Lokovec. Nova maša 7. julija 1963.

Iz koprške apostolske administrature:
Jože Ilijaž iz župnije Podgrad, nova maša 7. julija 1963.

Ludovik Kastelic iz Hrušice, nova maša 30. junija 1963.

Iz ljubljanske nadškofije:

Anton Jakoš iz št. Ruperta na Dolenjskem, nova maša 30. junija 1963.

Metod Oblak iz Poljan nad škofjo Loko, nova maša 30. junija 1963.

Viktor Pernuš iz Kranja, nova maša 30. junija 1963.

Vinko Piber iz Bleda, nova maša 7. julija 1963.

Ivan Petrič iz Velikih Lašč, nova maša 30. junija 1963.

Misli, August, 1963

Mihael Sušnik iz Gozda, nova maša 30. junija 1963.

Vinko Vegelj iz Čateža ob Savi, nova maša 30. junija 1963.

Janez Vidic, salezijanec, iz Zgornje Besnice pri Kranju, nova maša 21. julija 1963.

P. Peter Vrtačič, OFM, iz št. Jerneja na Dolenjskem, nova maša 30. junija 1963.

Iz mariborske škofije:

Leopold Selčan iz Frankolovega, nova maša 7. julija 1963.

Mihael Valdhuber iz Kamnice pri Mariboru, nova maša 7. julija 1963.

Feliks Strniša iz Kapel v Slov. goricah, nova maša 14. julija 1963.

Izidor Veleberi iz Bogojine, nova maša 30. junija 1963.

Anton Horvat salezijanec, iz Beltincev, nova maša 11. avgusta 1963.

P. Avguštin Jug, OFM, iz Studenic, nova maša 30. junija 1963.

Z Voeh Vetrov

VATIKANSKA DRŽAVA je izdala nove znamenke v spomin sv. bratov Cirila in Metoda ob letošnjem jubileju. Znamke so trojne vrednosti. Na dveh je slika svetih bratov, na tretji zemljepisna karta, ki kaže tisti del Evrope, kjer sta slovanska apostola misijonarila.

V SALZBURGU v AVSTRIJI so imeli v dneh od 12. do 16. julija "Kongres slovanske zgodovine" in sicer v počast jubilejnega leta sv. bratov Cirila in Metoda. Dolga vrsta znanstvenikov je predavala, vodil pa je razprave univerzitetni profesor Franc Zagib z Dunaja. Razprave bodo izšle v posebni knjigi. Med častnimi predsedniki kongresa, ki so bili izbrani med znanstveniki skoraj vsega sveta, sta tudi kardinala Koenig z Dunaja in Doepfner iz Muenchena, iz Ljubljane pa profesor dr. Franc Grivec. Ta naš rojak zavzema odlično mesto med najboljšimi strokovnjaki za vzhodno bogoslovje.

"NAROD NAŠ DOKAZE HRANI" je bil naslov razstavi protikomunističnega slovenskega tiska, ki jo je priredil v Clevelandu znani kulturni delavec Zdravko Novak. Tiskovine je razdelil v štiri skupine: 1. iz obdobja pred revolucijo, 2. med revolucijo, 3. v begunskih taboriščih, 4. v emigraciji. Obisk razstave je bil jako dober in ljudje so se čudili, koliko tega materiala se je posrečilo zbrati za rastavo — po goli požrtvovalnosti Zdravka Novaka. Vendar še davno ni bilo skupaj vse, kar je izšlo v tisku, zakaj marsikaj se je v teku let že pogubilo. Četrta skupina pa seveda tudi ni popolna, zakaj te vrste tisk izhaja kar naprej in vse kaže, da ga še dolga desetletja ne bo konec.

TUDI V BELGRADU so imeli krasno proslavo svetih bratov Cirila in Metoda prav za njun god 7. julija. Zavzeli so se za to proslavo belgrajski in okoliški župniki slovenske, hrvatske in srbske narodnosti. Slovesnost se je vršila na čukarici in dvojna okolnost ji je dala prav izreden poudarek. V glavnem oltarju cerkve na čukarici je tista podoba sv. bratov, ki je bila pred sto in več leti v cerkvi sv. Jožefa nad Celjem. Prav pred to podobo je škof Slomšek zamislil in ustanovil bratovščino sv. Cirila in Metoda za zedinjenje vzhodnih kristjanov. Tja je potem poklical misijonarje lazariste, ki so tako prišli v Slovenijo in so še danes tam, nekaj jih pa deluje globoko na Balkanu, kakor tudi izven Jugoslavije, zlasti v Kanadi med

slovenskimi rojaki. Letos imajo novomašnika, Makedonca, ki je za proslavo na čukarici opravil sveto mašo po vzhodnem obredu. Pri tej proslavi so v bratski slogi sodelovali tudi pravoslavni verniki iz mesta in okolice.

KENNEDY SE JE PRIKUPIL MEKSIKAN-CEM, ko je nadavno uredil državno mejo med njimi in Ameriko. Skoraj 200 let je trajala "zame-ra", hujšega pa ni bilo. Mejo med obema državama dela reka Rio Grande, ki pa je nekoč udarila v meksikansko ozemlje in pustila na ameriški strani 600 akrov meksikanskega peščenega sveta. Šeststo akrov res ni veliko ne za Ameriko ne za Meksiko, ampak pravica je pravica — in Meksika je trdila, da je tisti svet njen, čeprav na drugi strani reke. Tako se je zamera vlekla in vlekla. Letos je Kennedy sklenil, da je treba stvar urediti. Odstopil je Meksiki tistih 600 akrov, pa še most čez reko ji bo zgradil. V zameno mu je Meksika dala otok na reki Rio Grande, ki meri samo 190 akrov. Meksikanci so to davno zaželeno poravnano praznivali z velikanskim hrupom. Po vseh stolpih so zvonili in pritrkavali, godbe so igrale, pesmi so se pele, na zborovanjih so proslavljali Kennedyjevo miroljubnost, pravicoljubnost in tako dalje. Amerika se ni dosti zmenila, če odštejemo tistih nekaj Amerikancev, ki so si postavili hiše na "meksikanskem" svetu, pa so se morali zdaj "izseliti". Vsaj o enem je zapisano, da je — klel . . .

AVSTRIJA JE V AMERIKI naročila 40 milijonov bušlov zrnja za krmo kokošim in prašičem. Pogodba je bila, da se mora blago dostaviti v Avstrijo v 4 letih: 1959 — 62. Amerika je najela ladje pri raznih prekmorskih podjetjih in pošiljke so odhajale druga drugo — zadnja lansko leto, prav po pogodbi. Ko so pa na Dunaju pregledovali, koliko naročenega blaga je v resnici dospelo, so pogrešili nič manj kot 20 milijonov bušlov. Kam so šli? Preiskava je pokazala, da so jih trgovci med potjo prodali v zahodni Nemčiji in po drugih krajih Evrope. Sledile so aretacije in govorila bodo sodišča. Obdolženi pa pravijo, da ni nič krivice pri stvari. Amerika bo svoj denar dobila, Avstrija naj pa bo vesela, da so ji prihranili skrb, kam tako množino zrnja. Vse avstrijske kokoši z vsemi prašiči vred bi ga v 4 letih komaj četrtino požrle, med tem bi pa ostali milijoni bušlov nekje segnili.

"KOMUNISTI HUJSKAKO ameriške črnice" (19 milijonov jih je, namreč črnice!) k demonstracijam in izgredom za enakopravnost z belimi Amerikanci. Tako trdijo in kričijo tisti ameriški belci, ki še vedno nočejo nič slišati o enakopravnosti svojih "zamorcev" in zahtevajo segregacijo. Pametni Amerikanci — s Kennedyjem na čelu — pa dobro vedo, da je trditev iz trte zvita. Lahko se pa zgotovi, da se bodo komunisti polastili iskanja pravic za črnice, če bodo belci svoje črne sodržavljanke le še zatirali. Potem bo prepozno klicati samopašnim belcem v spomin izrek, ki pravi: komunizem je prav za prav zanemarjena krščanska dolžnost.

TUDI NA ČRNSKI STRANI seveda ni vse zlato, kar se sveti, in nekateri med njimi skušajo napraviti pravo revolucijo, češ: žrtve morajo biti. Morda so povzeli geslo od komunistov, morda ne. Gorečnost za doseg prave pravice lahko seže predaleč, če je ne vodi zdrava pamet. Še ni dolgo, ko so bili črnici sami za strogo segregacijo. Tipkar teh vrstic je sam nekaj takega doživel. Leta 1950 je izstopil v državi North Carolina iz vlaka in nevedoma zašel v čakalnico, ki je bila odločena črnem. Čeravno je bil v duhovniški obleki, so mu črni čakalci odločno pokazali vrata in je moral poiskati "belo" čakalnico do naslednjega vlaka. Ni sem se mogel načuditi.

SLOMŠKA NA OLTAR

P. Odilo, namestni postulator

ZADNJIČ SEM VAM PRIPOROČAL, da bi morali veliko moliti za uradno poveljanje božjega služabnika škofa Antona Martina Slomška. Da boste vedeli približno, kako je to treba storiti, je tukaj od Cerkve potrjena molitev v ta namen: **MOLIMO: Vsemogočni Bog, Oče luči, ki od tebe pride vsak dober dar, in ki si nam v svojem služabniku škofu Antonu Martinu poslal tolikega učnika in pastirja, usliši naše pobožne molitve in poveljaj ga, da bo pred vesoljno sveto Cerkvijo prištet zveličanim. Po Kristusu Gospodu našem. Amen. Oče naš . . . Zdrava Marija . . . Čast bodi . . .**

Ta molitev je izšla natiskana s posebno podobico božjega služabnika Slomška. Če bi kdo želel podobico dobiti in imeti ter z nje moliti, naj mi sporoči in mu jo takoj pošljem. Zelo praktično bi naredil tisti, ki bi pisal po podobico z molitvijo ter bi priložil svoj dar za Slomškovo zadevo, za stroške, ki so združeni s proglašenjem. Tako je naredil **Edo Bric** iz Wollongonga, ki je poslal v ta namen £ 2-0-0. Naj dobi mnogo naslednikov. Sporočite mi tudi, če vas je božji služabnik uslišal, ko ste se mu priporočili.

Moj naslov veste: **Rev. Odilo Hajnšek, 66 Gordon St., Paddington, NSW.**

Obisk na slomškovem grobu.

Vemo, da truplo božjega služabnika Slomška že nad 22 let počiva v frančiskanski grobnici Ma-

tere milosti v Mariboru. Med drugo svetovno vojno so prenesli njegove ostanke z mariborskega mestnega pokopališča v cerkveno grobnico. Lansko leto so pa v Mariboru slovesno obhajali 100 letnico Slomškove smrti. V soboto 22. septembra 1962 je verno slovensko ljudstvo do zadnjega kotička napolnilo Marijino cerkev v Mariboru. Pet tisoč jih lahko sprejmejo njeni oboki.

V cerkvi je bila proslava s filmom o Slomšku ter večerno pobožnostjo. Mariborski škof je med to slovesnostjo blagoslovil podobice in svetinjice v čast škofu Slomšku. Po cerkveni slovesnosti so se nadškofje, škofje in cerkveni dostojanstveniki v slovesnem sprevodu podali od velikega oltarja skozi zakristijo v frančiskansko grobnico pod velikim oltarjem. Tam so se poklonili ostankom velikega svetniškega škofa Slomška, po čigar zaslugah je Maribor postal škofijsko mesto in središče obsežne škofije.

Po večerni maši so Slomškov grob obiskali tudi vsi kanoniki in navzoči duhovniki. Nesli so s seboj mnogo svetinjic in podobic, ki so se z njimi dotaknili Sloškovega groba. Ker je grobnica seveda tesna, ljudstvo ni moglo v njo, je pa med tem časom v Marijini baziliki prepevalo Marijine pesmi.

V duhu se tudi mi podajmo v Slomškovo grobnico in prosimo Boga ter božjo in našo Mater Marijo, da bi bile Slomškove relikvije kmalu izpostavljene javnemu čiščenju. To bo takrat, ko bo božji služabnik uradno prištet zveličanim.

“POTRES V SKOPJU NI UNIČIL VSEGA”

(Iz poročila ljubljanskega DELA na dan potresa 26. julija)

SKOPJE POSPEŠENO EVAKUIRAJO. Kolone vozil z možmi, ženskami in otroki zapuščajo mesto. Hite na jug, sever, zahod . . . To je umik, ni pa več panika. Od davi beže prebivalci Skopja iz mesta. Kam? Ni važno! Kamorkoli! Tja, kjer ni poslopj.

Ceste so polne ljudi. Prestrašene matere z otroki in možje hite s svežnji v rokah do prvih parkov, potem pa naprej. Vse je na ulicah. Med množico je mnogo tujcev, ki so že prišli na pomoč: iz Kumanova, Prištine, Vranja, Velesa, od vsepovsod.

Skopje — kot po bombardiranju. Popolnoma porušene in poškodovane hiše s polomljenimi okni in razbitimi vrati. Potres ni uničil vsega. Zrušena so v glavnem srednje velika poslopja od 2 do 4 nadstropij. Stolpnice ob Vardarju in mnoga večja stanovanjska poslopja so ostala. Tudi pritlične hiše niso prizadete.

Ulice so polne vojakov, bolničarjev, miličnikov, ranjencev. Ljudje s svežnji prihajajo in odhajajo. Prodajalne so odprte, izložbe polne, toda nihče se ne zmeni zanje. Ljudje iščejo svojce. Mimo pripelje kamion z napisom: “Bodite hitri v dajanjnu krvi!”

Slišati je klic: Vode! Pod ruševinami sta živa zasuta mož in žena s sinom. Hčerko so vojaki pravkar odkopali. Iz te hiše so davi rešili že sedem ljudi. Ne vedo pa, koliko jih je še pod ruševinami.

Kazalca na železniški postaji sta se ustavila točno ob 5.14 uri. Eno najlepših poslopj je tako-rekoč zrušeno. Nihče ne ve, koliko potnikov je ostalo pod ruševinami. Tudi peron je porušen. Vlaki, ki bi ob tem času morali odpeljati proti Beogradu, Kumanovu in drugam, niso odšli. Vojaki, dijaki in drugi meščani hite odstranjevati ruševine, da bi rešili zasute, ki kličejo na pomoč.

Že pet ur traja borba za življenje postajnega brivca Petrovskega, ki je zasut skupno s svojimi klienti, od katerih noben ni ostal živ. Kopljejo globoko med bloke betona, odkoder prihajajo glasovi zasutih.

Dveh znanih skopskih hotelov ni več — “Makedonije” in “Skopja”. Vratarica “Skopja” je povedala: V hotelu je prenočevalo 52 gostov. Osem sem jih zbudila zgodaj in ti so odšli. Izpod ruševin so potegnili 10 živih in 7 mrtvih, drugi so še pod ruševinami.

V “Makedoniji” so bili pred vsem tujci: Fran-

cozi, Avstrijci . . . Izpod ruševin so davi izkopali 18 mrtvih, 27 je pa bilo še živih. Računajo, da je prenočevalo v hotelu kakih 80 gostov. Ni znano, koliko se jih je v času potresa umaknilo iz poslopja.

Vse gimnazije in osemletke so delno ali popolnoma porušene. Vsa sreča, da v njih ni bilo otrok. Porušene so tudi ekonomska, pravna in filozofska fakulteta. Prav tako Narodno gledališče. Srednja tehnična kemična šola je zgorela, ker so se vnele kemikalije.

Na kirurški kliniki medicinske fakultete je dvo-rišče polno ranjencev. Dr. Mirko Mirčev in dr. Rade Kaparevski sedita s skupino bolničarjev na nosilih. Davi od petih sta bila na nogah, zdaj sta za trenutek sedla. Pravita, da je bilo strašno. V naglici so ranjencem nudili prvo pomoč ter jih poslali naprej ali obdržali. Sanitetnega blaga je zmanjkalo ob 14. uri. Tedaj so ranjence, ki so še vedno prihajali, začeli pošiljati v bližnje bolnišnice.

Kolektiv bolnišnice je bil zbran v 10 minutah po potresu. Vrnili so se tudi nekateri zdravniki, ki so bili na počitnicah. Tudi vse druge bolnišnice so polne, nekatere so se pa porušile.

Telefonske zveze so pretrgane. Električnega toka ni. Vodovod na več krajih prekinjen. Pekarne so porušene. Začela bo delati nova pekarna z zmogljivostjo 28.000 kg kruha dnevno. Pomagale ji bodo pekarne v okoliških mestih in vojaška pekarna. Enote JLA oskrbujejo mesto z vodo. Vsaka občina je dobila po dve cisterni.

★

Glavni odbor Rdečega križa v Ljubljani kar naprej obiskuje svojci Slovencev, ki so v Skopju zaposleni ali pa so se ta čas zadrževali v mestu kot turisti. Glavni odbor je že objavil seznam 19 Slovencev, ki so pogrešani. Največ gre za fante, ki služijo kadrovski rok, in za inženirje, ki so zaposleni v skopski železnarni.

★

Prvi maturanti slovenske gimnazije v Celovcu, ki so z direktorjem in profesorji na izletu po Jugoslaviji, so minulo noč preživeli v Prištini in ne v Skopju. Imeli so namen prespati noč od četrta na petek v hotelu “Makedonija”, toda ker je bil popolnoma zaseden, so ostali v Prištini in so nameravali odpotovali v Skopje danes. Zdaj so pa odpotovali v Beograd.

Kaj pravite

K vprašanju, koliko nas je.

V JULIJSKI ŠTEVILKI sem bral na tem mestu:

"To se pravi, da tiste Jugoslovane, ki so že imeli avstralsko državljanstvo (ob času cenzusa), iščite v številu 1,254,620. Uradna Avstralija jih ni štela, mi jih ne moremo."

To trditev je treba popraviti. Mi jih res ne moremo šteti, ne drži pa, da jih Avstralija ne šteje.

Brošura FACTS & FIGURES, ki jo v prejšnji številki omenjate, ima v svoji najnovejši izdaji (Number 77) seznam, ki pove, koliko poedinah narodnosti je v letu 1962 prejelo državljanstvo, v oklepaju pa doda število ljudi iste narodnosti, ki so pred letom 1962 postali državljani.

Navedenih je nekako 30 narodnosti od A do Y — tako smo "Yugoslavs" na zadnjem mestu. In je zapisano: Jugoslav, 2,621 (22,023).

To se torej pravi, da Avstralija vendar šteje posebej ljudi iz vsake narodnosti, ki so postali

državljeni. Do konca leta 1962 je imelo torej avstralsko državljanstvo 24,644 Jugoslovancev.

Če k temu prištejemo število nedržavljanov (po zadnjem štetju), kot je bilo povedano v prejšnjem mesecu (27,396), dobimo skupno število 52,040.

Kako bomo pa to število razdelili med Slovence, Hrvate, Srbe itd., je pa seveda še vedno vprašanje. Če si upa kdo vsaki narodnosti dati tretjino, bi dobili okroglo število 17,000.

Videli smo, da je SLOVENSKI VESTNIK za isti mesec (julij) navedel za Slovence v Avstraliji število 22,000. Do tega števila je baje prišla izseljenska matica v Ljubljani "potom svojih konzulatov."

Zelo ugibam, kako bi jugoslavanski konzul v Avstraliji mogel vedeti, koliko Slovencev je tu, ko ogromna večina ni imela nobenega opravka s konzulatom ne ob prihodu ne pozneje. — **Opazovalec** v Melbournu.

Pripomba uredn. — Kolikor moremo ugotoviti, je od časa zadnjega ljudskega štetja do danes prišlo v Avstralijo še kakih 5,000 Jugoslovancev, samo leta 1962 3,562. Koliko je med njimi Slovencev — mislite, da ve konzulat?

ŽALUJOČA DRUŽINA DRMOTOVA SE ZAHVALJEJE

Umrla nam je naša mama Marija Drmota. Res je, da smo bili na to pripravljani, vendar — smrt je smrt, kadar pride, je prezigodaj. Naj blaga rajnica v miru počiva!

Želimo se zahvaliti rojakom za tako številno udeležbo pri pogrebu. Tudi za številne vence in rože. Bog povrni vsem!

Posebej gre zahvala p. Odilu za tolažilne in spodbudne besede. Nato se želimo zhvaliti društvu DANICA za lepo organiziranje pogrebnega spreveda. Vemo, da so se mnogi rojaki težko odtrgali od svoje zaposlenosti, pa vendar niso pomislili nase, pustili so vse in prišli. Gotovo je k temu pripomogla tudi društvena disciplina, kar je vse hvale vredno.

Globoko nas je pretresla pesem Vigred se porve, ki so jo pevci zapeli ob grobu. O, da bi vedeli, kako je naša rajnica ljubila to pesem! Tolkokrat je pravila, kako lep pomen ima ta pesem ob mrtvaški krsti. Ni si mislila, da jo bodo peli tudi ob njenem pogrebu, pa se je le zgodilo. Ni čudno, da nas je globoko ginila, ko se je nepriča-

kovano oglasila. Bilo je prvič pri slovenskem pogrebu v Wollongongu, pa naj ne bo zadnjič.

Vsem rojakom, če so društveniki ali ne, še enkrat prav iskrena zahvala. Kdor še ni član DANICE, naj pristopi in se naj ne obotavlja. Rajnico pa priporočamo v trajen spomin in molitev.

Žalujoči mož Anton s sinom Viljemom
in hčerama Ljudmilo in Olgo.

Corrimal, 22. julija 1963.

DVE SMOKVI IN ENA FIGA

I. Burnik

VALERIJO SEM SPOZNAL PRI OBIRANJU sadja v obširnih avstralskih sadovnjakih. Tja je prišla po naključju iz znane Bonegille.

Bila je čedno dekle. Dolgi svetločrni lasje so ji viseli košato čez vitka ramena. Izjemoma je te žametne slapove počesala navzgor in tako nehote pokazala svoj dolgi mlečno beli vrat.

Zdi se mi, da sem jo videl tako počesano samo dvakrat. Enkrat v nedeljo po maši, ki je imela še pajčevinast robec rahlo poveznjen čez glavo — obžalujem, da prav takrat ni hotelo ni malo zapihati in jo razkriti željnim očem. Drugič je pa bilo po kosilu, v senci figovca, ko si je snela veliki sombrero in v sladkem nasmehu pokazala dve vrsti belih zob.

Opazoval sem jo nekako izpod čela. Mučila se je z neko pločevinasto škatlico, ki je ni mogla odpreti. Na rožnato pisanem krilu je imela skorjico kruha, dve jajčasto okrogli smokvi in eno figo.

"Obrnite ključ!" sem jo popravljaj.

Drobni dolgi prsti niso znali ubogati. Očividno se je hotela jeziti — pihala je in grizla rdeči dreži podobne ustne.

Še preden sem se bil sam znašel, mi je pomnila konzervo pod nos.

"Prosim, kavalir!"

"Oho, Sardines Santa Maria!"

Olivno olje je naravnost brizgnilo izpod pokrova. Vonj po morju je zaščegetal v nozdrvi.

"Ali boste vse sama pojedla, Valerija?" sem jo dregnil. V škatlici je bilo šest brezglavih ribic.

"I, nikar! Vaš trud tudi nekaj velja. Vzemite si polovico in spravite šunko za jutri. Danes je petek in prepričana sem, da je tudi vas mati drugače učila . . ."

Zagrenila mi je grizljaj. Dotlej sem mislil, da je imela zdržek zaradi elegance in lepote, ki se tako ujema z ženskim želodcem. Postal me je sram in moral sem poštono zardeti. Postal sem zamišljen, morda skesan in otožen, zato ni hotela nič več reči. Samo oči so se ji neverjetno zaiskriale. V tem ognju, tako proseče in mile, so svetile

kot živo srebro.

"Ali vas še kaj boli?" me je pozdravila drugo jutro. "Srečna sem, če vidim, da se tudi možki vsaj malo bojite greha."

Zvezde so začele ugašati nad Griffithom. Sanjava koprena noči se je umaknila dnevu. Bril je prijeten hlad.

Valerija se je običajno prva pognala med krošnjo košate smokve. Skakala je z veje na vejo, urna kot neverica.

"Hej, hej!" je kmalu zavpila.

In potem ves božji dan naprej:

"Koliko ste nabrali? Jaz imam spet polno. Za najlonko bo. Naberem še pet kant, pa bo za dva para onih najbolj kvalitetnih, brez črte".

Ne, ni bila ravnodušna. Otroško preprosta, pa polna radosti in smeja. Na širokem jermenu krog vratu privezana ji je visela štirioglasta posoda. Vanjo je hitela nabirati sladko-kisle, včasih celo zevajoče sadeže figovega drevesa. —

Bila je nedelja popoldne, ko smo hiteli na poslovilno čajanko. Valerija je pričakala goste z razklenjenimi rokami na pragu svojega stanovanja. Oblečena v tesno poletno obleko se mi je zdela še bolj ljubka. Iz smejočih se oči ji je sijala radost in ljubezen.

V kotu je imela ležišče. Dvoje vreč, do polovice napoljenih v slamo, ki je še vedno pošumevala, je bilo prevrnjenih na cementnih tleh.

"Tam ste spala?"

"Tu zgoraj pa moji veseli bratci!"

Pokazala je na strop nad vzglavjem. V špranji, v spletenih travnih bilkah se je nekaj zganilo.

"Čiv, čiv, čiv."

Bili so mladi s puhom pokriti vrabčki. Preko stene pa je mirno motovilil masten pajek. Izza lesenega zaboja me je z otroško plašnimi očmi radovedno gledal nežen kuščar.

Trdo je življenje. Ni bilo treba, da bi mi Valerija z besedami povedala. Še posebno trdo mora biti, ko je treba z bisernim čelom služiti vsakdanji kruh — —

Februarsko sonce je žgalo. Vlak je moral nekje blizu močno zapiskati. Izmučena na samohodu je Valerija z nasmeškom dvignila trudno roko (v drugi je držala oguljen kovček) in z njo pozdravljala vse do ovinka, ko je drobentaje utonila v izgubljen daljavo.

ROMANJE V ROOTY HILL

oglas na strani 250

KAKO SE ŠOLAJO SLOVENSKI OTROCI NA KOROŠKEM

EDINA ZARES SLOVENSKA ŠOLA V VSEJ AVSTRIJI je slovenska gimnazija v Celovcu. Nastala je pred dobrimi 6 leti in to na podlagi mirovne pogodbe med Avstrijo in zapadnimi silami. Ta šola ima sedaj že vseh osem razredov, nad 300 učencev in učenk. Prav letos se je vršila na gimnaziji prva matura. Maturantov in maturantk je bilo 16 — sedem deklet in devet fantov. Šest od njih je napravilo maturo z odliko. Zanimivo je, da je maturi predsedoval Hrvat Adalbert Schreiner, ki je ravnatelj višje vojne akademije v mestu Wien-Neustadt.

Osnovne šole so osemrazredne, po večini samo z nemškim poukom, za slovenski pouk (poleg nemškega) morajo starši otroke posebej prigrisati. V osnovnih šolah sedijo skupaj pristni Nemci, pomnčeni Slovenci, ki slovenščine več ne razumejo, nazadnje pristni Slovenci, ki zahtevajo tudi slovenski pouk — ali pa tudi ne. Mnogi slovenski starši so ali premalo zavedni ali preveč odvisni od Nemcev, da si ne upajo prigrisati otrok za slovenski pouk.

Slovenski otrok, ki je dovolj nadarjen, se po končani osnovni šoli lahko vpiše v slovensko gimnazijo. Seveda samo, če so pogoji dani za nadaljnje šolanje.

Učitelj ima torej v osnovni šoli zelo pisano družbo. Kako poučuje? Civilni zakon naroča, da se morajo v nižjih razredih tisti otroci, ki so jih starši prigrisali k slovenščini, poučevati v materinem jeziku. V višjih razredih stopa bolj in bolj v ospredje nemščina, slovenščina se poučuje le še kot predmet po 3 ali 4 ure na teden. Tisti otroci, ki niso prigrisani za pouk v slovenščini, med slovensko uro delajo kaj drugega ali pa gredo domov — to menda še največkrat. Slovenski otroci, če niso posebno zavedni narodnjaki, se čutijo bolj obremenjene kot ostali, zato slovenskih nimajo radi ur nimajo.

Med učitelji so taki, ki slovenščino bore slabo obvladajo. Slovenski otroci jo znajo bolje, pa se jim ne ljubi poslušati klobasanja učiteljev. Rajši se odjavijo od pouka in gredo domov. Pritožbe na oblast, da učitelj ni zmožen poučevati v slovenščini, ne pomagajo nič. Oblast je še vesela, da je tako kot je — prej bo vse nemško!

Katehet mora po civilnem zakonu tudi slovenske otroke, ki se niso prigrisali k slovenščini, poučevati samo po nemško. Prigrisane naj bi pouče-

val samo v slovenščini — če bi ne posegla vmes škofija, ki zahteva tudi za te pouk v obeh jezikih. Izgovor je, da bodo pozneje ti slovenski otroci morda — ali celo zelo verjetno — spadali v nemške župnije in ne bodo — razumeli pridig . . . Toda prav tako lahko bodo nemški otroci pozneje spadali v slovenske župnije — kako bodo pa ti razumeli slovenske pridige? Vendar ta ugovor pri celovški škofiji ne velja. Saj je izhod lahak: v takih župnijah bo treba seveda za nekaj Nemcev uvesti nemške pridige, slovenske bodo postale nepotrebne . . .

Sicer je pa že zdaj nekaj slovenskih župnij, kjer župnik ne zna slovensko. V šolah takih župnij prigrisaj slovenske otroke za slovenski pouk, kolikor hočeš — katehet jih bo učil samo po nemško. Ko pač ne zna, tudi ne more. In škofova vest je ob tem spoznanju — mirna . . . Borovlje so en tak primer, pravi poročilo.

Tako res ostane Slovincem kot edini slovenski zavod samo gimnazija v Celovcu. Ni dvoma, da je ta zavod trn v peti svetni in cerkveni avstrijski gosposki in je njeno uspevanje stoprocentno odvisno zgolj od zavednosti slovenskih ljudi na Koroškem.

Pri tem ima veliko zaslugo MOHORJEVA DRUŽBA v Celovcu, ki vzdržuje za dijake in dijakinje posebne domove, da je vzdrževanje dijaštva olajšano in starši lažje zmorejo stroške. Pri tem lahko tudi mi mnogo pomagamo. **Že samo naročanje vsakoletnega knjižnega daru Mohorjeve družbe med emigranti — kakor drugod tako tudi v Avstraliji — veliko pripomore k stvari. Knjige za prihodnji BOŽIČ so že v tisku, deloma že dotiskane — prigrisajmo se za naročbo na naslov p. Odi-la!**

NEKAJ MOHORSKIH KNJIG JE OSTALO

Nekateri poverjeniki po naselbinah niso mogli razprodati vseh lanskkih knjig celovške Mohorjeve, pa so jih poslali meni.

Kdor bi jih še rad — 4 knjige za en funt — naj se zglati na moj naslov: 66 Gordon St., Paddington, NSW. Preden dobimo knjige za novo leto, bi bilo res prav, da lanske vse oddamo. Vabim!

— P. ODILO

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Službe božje

Četrtek 15. avgusta Marijino Vnebozvetje — zapovedan praznik. Poiščite si vsaj večerno mašo.

Nedelja 18. avg. (tretja v mesecu): Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30.

Popoldne romanje v Rooty Hill.

Nedelja 25. avg. (četrti v mesecu):

St. Patrick, Sydney, ob 10:30.

Villawood, Gurney St., ob 10:15.

Nedelja 1. sept. (prva v mesecu): Blacktown ob 11.00.

Nedelja 8. sept. (druga v mesecu): St. Patrick, Sydney, ob 10:30.

Nedelja 15. sept. (tretja v mesecu): Leichhardt, sv. Jožef, ob 10:30.

MOLITVENA ZVEZA SLOVENCEV

Za mesec avgust priporoča moliti, da bi se mladina v katoliških šolah vzgajala v pravem naravnem in apostolskem duhu. To nam naroča sam sv. Oče potom Apostolstva molitve.

Pri tej molitvi mislimo posebej na mladino v domovini. Ni govora, da bi mogla pohajati katoliške šole. Ondotne šole skušajo mladino razkristjaniti! Molimo, da bi vernim staršem in duhovnikom uspelo obdržati čim več mladine pri Kristusu! Naj Bog odvrne nevarnost, ki ji je izpostavljena današnja mladina v ljubi Sloveniji!

ZDRAVA MARIJA MILOSTI POLNA

Ponovno priporočamo molitvenik z gornjim naslovom. Povsod so ga sprejeli z velikim veseljem. Prireditelj dr. Filip Zakelj prejema polno čestitk.

Molitvenik ima blizu 1200 strani, vendar na tako finem papirju, da mu je še vedno žepna oblika. Vse, kar je Marijino čiščenje med Slovenci lepega rodilo, je v njem zbrano.

Cena mu je £ 3-0-0, plačuje se lahko na obroke. Nikomur ne bo žal. Dobite ga pri vseh treh slovenskih duhovnikih v Avstraliji.

ROMANJE V ROOTY HILL

PROSLAVA JUBILEJA SV. CIRILA IN METODA

V nedeljo 18. avgusta popoldne

S P O R E D :

2 — 2:30 zbiranje romarjev za procesijo. Po procesiji pridiga v cerkvi litanije M.B., — sv. maša — zahvalna pesem.

Nato družabni sestanek s čajanko v dvorani. P. Odilo bo kazal primerne slike. Srečolov, dobiček namenjen za Slomškovo beatifikacijo, petje.

P R I P O M B E

1. Po večini že od lanskega maja veste, kako priti v Rooty Hill. Od centrala v Sydneyu do postaje Rooty Hill vozi vlak eno uro.

2. Od postaje Rooty Hill do cerkve je pol milje. — Tisti, ki pridete z avti, prijazno povabite

pešce v vozilo. Tudi sesterski avtobus bo pomagal.

3. Avtomobilisti boste z Great Western Highway zavili na Rooty Hill-Richmond Road in hitro našli na levisi Evans Rd. Po njem do cerkve na gričku.

4. Vlakov za povratek zvečer je na pretek, vsake pol ure.

Če bo lep dan, pričakujemo veliko udeležbo. Obhajali bomo Marijino Vnebozvetje ter sv. Cirila in Metoda. NARODNE NOŠE POSEBEJ vabljeni! Za vse je dosti prostora na gričku, v prelepi cerkvi, v prijazni dvorani. Gostoljubne sestre Franciškanske Marijine misijonarke nas bodo zopet z odprtimi rokami sprejele.

NA SVIDENJE!

Misli, August, 1963

IZ ROKAVA P. ODILA

(s str. 232)

Proslava sv. Cirila in Metoda v Lidcombu

Na dan godu sv. bratov, v nedeljo 7. julija, smo se zbrali zastopniki vseh slovanskih narodov v ukrajinski katoliški cerkvi v Lidcombu. Vsa zastopstva so prišla z narodnimi in verskimi zastavami, deloma v narodnih nošah. Slovencev nas je bilo kakih 50 in smo imeli v cerkvi najodličnejše mesto. Nad našo skupino je vihralo bandero Marije Pomagaj, zunaj na pročelju mogočne cerkve naša narodna zastava. Nagovori so bili v ukrajin-

skem, češkem in slovenskem jeziku. Zadjega je imel tipkar teh vrstic.

Glavna slovesnost jubileja — 1,100 letnice prihoda svetih bratov med Slovane — je obstajala v slovesni maši v staroslovanskem jeziku. Za nas vse je bila to velika zanimivost. Večina je kaj takega prvič doživela. Nekaj naših je med mašo prejelo tudi sv. obhajilo — pod obema podobama.

Veličastno je bilo ubrano petje ukrajinskega mešanega zbora. Pri njih sta oltar in kor tesno povezana med seboj. Vse poje: Duhovniki, ministrantje in pevci. Kar venomer se je ponavljalo: Amin, aleluja, Gospodin pomiluj, Gospodin pomiluj! Vsi smo vedeli, da je maša v tistem jeziku, ki sta ga govorila in pisala sveta brata Ciril in Metod. Bilo je res izredno doživetje.

Blagoslovitev avtomobilov

Povabil sem bil rojake, naj pridejo v nedeljo 28. julija s svojimi avtomobili in motorji k službi božji v Villawood in po maši počakajo na blagoslovitev vozil v čast sv. Krištofu, patronu avtomobilistov. Njegov praznik je bil 25. julija. Lepo so se odzvali.

Pri maši je bilo najmanj 200 ljudi. Pri pridigi sem jim razložil, da Krištof pomeni "Kristonosec" — tako moramo vsi biti Kristonosci po svoji veri in še posebno s prejemanjem sv. obhajila. Med mašo so vsi navdušeno peli cerkvene pesmi.

Po maši so se verniki zunaj cerkve postavili k svojim vozilom, ki jih je bilo kakih 80. Z verande

sem po zvočniku zmolil blagoslovne molitve, ki jih je zaključila prošnja: Pomagaj nam, sveti mučenec Krištof, da bomo varno hodili preko valov življenja in zmagoslavno dospeli v pristanišče srečne večnosti!

Blagoslov avtomobilov pomeni: Vsak šofer naj prosi sv. Krištofa za pamet, da bo previdno vozil in ne spravljal v nevarnost sebe, sopotnikov in tistih, ki potujejo po isti cesti v drugih vozilih ali pešačijo.

Prostor pred cerkvijo je zelo primeren za tako resno slovesnost. Še več avtov bi se moglo zbrati tam. Začeli smo, nadaljevali bomo v prihodnjih letih.

NEW SOUTH WALES

Twins Camp. — MISLI mi ugajajo, toda posvetnim zadevam bi morale posvečati več pozornosti in jim dati več prostora. Posebno bi moral to storiti za tako redkost, kot je bila poroka Anton Vozelj — Lojzka Kuselj. Nevesta je bila torej rojene v Nemčiji 8. junija 1863. To bi bilo treba poročati na bolj vidnem mestu. Sto let starih nevest je na svetu gotovo zelo malo, MISLI pa odpravijo tako redkost z dvema vrsticama! — **Franc Erpič.**

Mož je škrtava ujel pri Lojzki, privoščim mu, namreč možu. Ni ga pa ujel pod sliko sv. bratov, ne privoščim mu, namreč škrtatu! — **Ur.**

Narrabundah, ACT. — Dne 13. julija je rojak Vinko Šramel dopolnil trideseto leto in se isti dan poročil. Vinko je sin zelene Štajerske. K oltarju canberske prokatedrale sv. Krištofa je pa peljal Elfrido Pietsch, ki jo je snel na švedski ambasadi. V Avstali jo je prišla z ambasadorjem, pa jo je Vinko obdržal tu. Ponesen je, da je dobil za življenjsko sopotnico pošteno katoliško švedinjo. Vinko je po poklicu zidar, zida pri firmi, v prostem času pa tudi na svojo odgovornost in potem hišo proda. Čez čas bo seveda tudi sebi in Elfridi zgradil lep dom, kjer bo sijalo večno sonce. To želi iz srca obema — **Joža Maček.**

VICTORIA

Ballarat. — V melbournskem škofijskem tedniku THE ADVOCATE sem bral v številki od 13. julija, da so na Nizozemskem posvetili v duhovnika nekega bivšega presbiterijanskega ministra, ki ima ženo in otroke. Pripisano je bilo, da mu je papež dal dovoljenje, da lahko postane katoliški duhovnik, pa vendar ostane oženjen. Že večkrat sem slišal, da bo sedanji vesoljni cerkveni zbor odpravil takozvani celibat za duhovnike v katoliški cerkvi in se bodo lahko ženili. Podobno je, da je to uredil že prvi del zbora lansko leto, pa o tem niste pisali in tudi v drugem tisku tega nisem opazil. Zdaj se je torej že začelo in bo tudi v latinski Cerkvi tako kot v vzhodni in pri pravoslav-

nih, da se duhovniki lahko ženijo, če hočejo. Ta uredba bo gotovo zelo zblížala vzhodno in Cerkev, ali ne? — **M. Čokič.**

Odgovor: Dopis v tedniku THE ADVOCATE ste površno bral. Izrecno je povedano, da tisto duhovniško posvečenje oženjega moža ni prvi primer. Bilo jih je že več in to že pod papežem Pijem XII. Iz tega ne smete sklepati, da se duhovniki lahko ženijo, ampak le to, da oženjen mož lahko postane duhovnik. V tem je velika razlika. Kolikor je znano, se prvi del vesoljnega zbora s temi vprašanji ni bavil, pa če se bo, spet ne bo vprašanje, če se duhovniki lahko ženijo, ampak samo to, če bi kazalo, da bi v večjem številu, in v drugih okoliščinah kot doslej, v duhovnike posvečevali oženjene može in jim dovolili živeti v zakonu. Tudi v vzhodni Cerkvi, ki jo omenjate, duhovnikom ni dovoljeno ženiti se po mašniškem posvečenju. Pač je pa res, da tam precej splošno posvečujejo v duhovnike oženjene može in jim ne branijo imeti družine. Že mogoče, da do tega pride tudi v zahodni Cerkvi, koliko bo pa to pripomoglo do zblížanja ali celo združenja obeh Cerkva, je pa drugo vprašanje. — **Ur.**

Newborouh. — Pošiljam za naročnino in dar za SKLAD. Obenem prav lepo pozdravljam p. urednika in se mu iz srca zahvaljujem za vse trude in lepe nauke, ki nam jih prinašajo MISLI. Posebej moramo biti hvaležni za podučila iz rokava p. Odila. Želim mnogo uspehov vašemu delu. — **Alojzij Golja.**

NORTHERN TERRITORY

Tennant Creek, Peko Mine. — V prvi vrsti lepo pozdravljam in želim obilico zdravja. Nikar se preveč ne začudite, da spet pošiljam spremembo naslova. V kraju Iron Knob tam v Južni Avstraliji mi zaposlitev ni prav ugajala, pa sem se odločil, da pojdem pogledat drugam. Potegnil sem jo v Tennant Creek in takoj dobil delo. Tukaj so rudniki boksa in zlata. Zaposlen sem kot "Pipe fitter" in sem kar zadovoljen. Plača res ni slaba,

od 40 — 45 funtov na dva tedna čistega. Stanovanje in hrana sta že odračunjena. Je pa vroče že sedaj, poleti bo pa seveda peklo prav od hudirja. Pa se bo treba privaditi, če bom hotel obdržati ta posel s tako dobrim zaslužkom. Lepo pozdravljam vse znance in prijatelje, posebno p. urednika. Prosim, da mi začnete pošiljati list na sedanji naslov. — **Lojze Mlakar.**

QUEENSLAND

Brisbane. — Imela bi toliko lepih besed, da bi jih izlila na papir v zahvalo rojakom v Brisbanu, pa bi vse ne povedale, kar čutim. Bili ste nam dobri, sočutni in pomagali ste. Zahvala gre vsem, zlasti onim, ki ste nam stali ob strani v prvih najtežjih dneh po nezgodi, ki je zadela mojega moža Martina. Z nabiralno akcijo ste naju zeli iznenadili. Vsakemu, ki je daroval, bi želela tako Martin kot jaz posebej stisniti roko v znak zahvale. Res ste z vsem svojim sočutjem pokazali, da je nezgoda zadela tudi vas, takoj je postala skupna bolečina nas vseh. Zahvala naj bo izrečena tudi p.

SLOVENSKI ZBOR "TRIGLAV" V MELBOURNU

Vladimir Trampuš

PO DOLGIH OSMIH LETIH MOLKA naj se oglasim v javnosti v prilog pevskega zbora TRIGLAV. V glasbenih in pevskih rečeh sem samouk in le strast ter ljubezen do stvari me ženeta k delu. Tako sem tudi sam spisal in uglasbil nekaj svetnih in nabožnih pesmi.

Ne bom se spuščal v opis lepe in obenem žalostne zgodovine našega zbora. Moje šolanje v prisiljeni laški šoli mi ni dalo zadovoljivega znanja slovenščine. Naj govori namesto mene pesem "Pekleni večer", ki jo lahko slišite na drugi Triglavovi plošči, ki jo vsem priporočam.

Ne iščem hvaležnosti, vendar naj omenim nekatere reči. Pred 9 leti smo se zbrali v kinu Savoy v velikem številu za ustanovitev slovenskega zbora. Pa že prvi veter nam je razgnal čredo, ostali smo ovce brez pastirja. Pod silo razmer sem prevzel vodstvo jaz in je nekaj časa šlo. Nastali so pa notranji in zunanji nesporazumi in razpoke, da je bilo delo težko. Kljub temu se nismo ustrašili, potrebne so bile pač žrtve. Niso se žrtvovali samo pevci, tudi njihove družine so morale po-

Miali, August, 1963

Odilu, ki je Martina obiskal v bólnici in mu obudil upanje na zopetno okrevanje. Res je Martin že prebolel krizo in stanje mu gre na bolje, vendar prav po malem. Dragi rojaki, še enkrat pristrčna hvala za vse, posebno za vaše vztrajne obiske v bolnici, kjer Martin poln zaupanja čaka dneva, ko bo z božjo pomočjo mogel oditi ozdravljen na svoj dom. — **Pepca Šilec.**

SOUTH AUSTRALIA

Adelaide. — Presenečen sem bil, ko sem videl v MISLIH, da sta sv. Ciril in Metod maševala v latinskem obredu. Skoraj vsi slikarji ju upodabljaajo v vzhodnem mašnem ornatu, zato sem vedno mislil, da sta maševala v vzhodnem obredu kot še danes mašujejo ukrajinski duhovniki. — Kar se pa tiče vprašanja o številu Slovencev v Avstraliji, bi pač morali sami imeti centralo, kamor bi se vsi pri-glašali. Pa kdo bi tako centralo vzdrževal? Če bi jo duhovnik, bi se marsikdo, ki ni veren, ne pri-glasil. Če bi jo svetni ljudje, bi se je ogibal spet marsikdo, ki ni dovolj zaveden Slovenec. Tako kot je, bo pač moralo ostati pri ugibanju. — **Vestekdo.**

trpeti. Velika zahvala gre tistim pevcem, ki so vztrajali in še naprej vztrajajo.

Še ni minjlo leto, odkar smo izdali drugo gramofonsko ploščo. Ni stoprocenata, ali je dragocena, ker brez nje bi zbor usahnil kot odtrgan cvet. Že v drugo so sodelovali z nami naš orkester in trije bratje Troha iz Noble Parka. Sodelovali sta tudi ga. Matko s sopranom in gdična Pivar z altom. Tako si zbor Triglav pridobiva več in več sodelovanja.

Rojakom priporočam nabavo plošč, ki jih opisuje priloženi oglas. Naš TRIGLAV se vsem že naprej lepo zahvaljuje.

SLOVENSKA ZABAVA V GEELONGU

KDAJ? — V soboto dne 17. avgusta
KJE? — Free Library Hall, Mc. Killop Street,
East Geelong.
Lepo vabi vse **Slovenski klub.**

(Poslano)

The recent disaster that befell the Capital of Macedonia in South Yugoslavia has aroused world-wide sympathy for the thousands of people who were killed, made widows, or orphans by the earthquake.

Free Yugoslavs in Australia, regardless of whether they are Slovenes, Serbs, Croats or Macedonians, appeal to the Australian people to help alleviate the sufferings of the unfortunate people of Skopje.

To dispel any possible doubts in the minds of Australian citizens that by helping the Skopje victims they may be supporting the Communist regime in Yugoslavia, the money will be handed over to the International Red Cross, with the request that it be used only to help the victims of the disaster.

Donations may be deposited direct with the "UNITED APPEAL FUND VICTIMS SKOPJE (NSW)"

Account,

Commonwealth Trading Bank, Sydney Branch, Cnr. Martin Place and Pitt St., Sydney.

President: Mrs. Walter Bunning — Vice President: Mr. Vincent J. Danilo, B. Ec., A.A.S.A. — Secretary: Mr. Lyenko Urbanchich.

Committee: Mr. John S. Cockle, M.P. — Mr. Emil Fretze, A.R.A.I.A — The Hon. Eileen Furlley, O.B., M.L.C. — Mr. J.T. Kane, Federal Secretary D.L.P. — Mr. Peter Kelly — Mr. Dusan Lajovic — Mrs. Ignacy Listwan — Dr. Spasoje Madirazza — Mr. James E. Monaghan, LLB, M.P. — Mr. Tom Savatich, B. Ec., Solicitor.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£ 2-0-0: Marija Copot;

£ 1-0-0: J. Bajt, J. Vouk, I. Cvetko, Stane Kragelj, Branko Kalc, Jože Medved, M. Klemenčič, Oto Vidmajer, Ivo Širca, Fr. Resnik, Fr. Klun, Miro Penca, A. Gros, L. Rebec, Stanko Vatovec, M. Jazbec, Al. Golja, Ferd. Pinter, M. Zanuttini, V. Ogrizek, Alf. Brežnik, Tilka Širca;

Šil. 10: A. Kračina, P. Cenčič, Ang. Brala, Janez Lah, M. Skurnik, Alojz Zorko, R. Jakšetič, Ivo Šušteršič, Branko Tavčar, R. Vitez.

Iskrena hvala, nadaljnji darovi bodo enako hvaležno sprejeti.

NA LUNI

(s str. 236)

loči za to. Drugih nihče ne sili. Zato naj ta zakrament ostane. In dalje: brez mašniškega posvečenja bi ne bilo novih maš. To pa vsak ve, da se je na novi maši marsikak rojak že tako dobro imel kot drugače malokdaj. Največjo obrambo je pa našel ta zakrament v besedah tistega rojaka na Luni, ki je dejal: Če ne bo duhovnikov, kako naj pa potem zahtevamo katoliški pogreb . . . Soglasno sprejeto in z velikim navdušenjem: Mašniško posvečenje se ne sme žrtvovati!

"Sveti zakon!"

Spet živahna debata. Nekateri so ga branili, drugi so gledali v tla in si razbijali glavo. Nazadnje je propadel in šel za poslednjim oljem, spovedjo in obhajilom na žrtvenik. Do tega je prišlo, ko je eden od navzočih povedal: "Jaz sem bil že nekajkratov na poroki takih parov, ki se niso v cerkvi poročili. Pa mi le verjemite, da smo prav tako veselo plesali."

Tako smo šli torej skozi vseh sedem zakramentov in jih pošteno prereševali. Jaz sem imel natančna navodila, kako naj se vedem pred Kristusom. In so me slovesno odposlali.

Luna je visoko in ni bilo težko doseči nebes. Stal sem pred vrati in potrkal. Prišel mi je odpi-

rat, pa nisem utegnil vprašati, kdo je. Tako sem se prestrašil, da sem stopil dva, tri korake nazaj. Takrat sem se spotaknil in štrbunknil vznak, pa se nisem nikamor ujel. Letel sem zviška navzdol in, ko sem švignil mimo Lune, je bila tako daleč od mene, da je nisem mogel zgrabiti. Hitreje kot najhitrejši blisk je šlo navzdol in komaj sem mogel pomisliti, kaj bi, če priletim s tako silo na Zemljo in se zaletim v "stari kraj".

V tistem hipu je prišla nepričakovana rešitev, zakaj po vseh udih mi je groza tako gomazela, da sem se — zbudil . . .

Luna se mi je smejala naravnost v obraz in mi strgala korenček. To je bilo zato, ker sem malo poprej dvomil o moči pregovora, da je hudo, če "luna trka". Zdaj sem spoznal, da je resnično hudo.

Nenadoma mi je prišla nova misel. Kdo pa ve, kako dolgo sem bil tam gori? Modebiti je medtem minilo tisoč let . . . Saj sem včasih bral v pravljicah, kako hitro mineva čas, kadar človek takole čudno zaspi.

Skočil sem k omari za knjige in odprl katekizem. Radoveden sem bil, če je med zakramenti kaj novega. Pa sem se zelo oddahnil, ko sem našel sedem zakramentov še v stari vrsti in pogreb ni imel mesta med njimi. — P.B.A.

TA NESREČNA GOBOVA JUHA!

Ivan Šepetauc

JESEN JE LEGALA NA POKRAJINO. Poljski pridelki so pospravljani, zimska setev je v zemlji. Ljudje in živina uživajo zasluženi počitek. Vaški otroci se igrajo na toplem popoldanskem soncu. Deklice se sučejo v kolu in si pripievajo ringa raja, dečki se gredo žandarje in razbojnike. Na plotovih ob potu visijo gospodinje in pretresajo vaše novice, pa tudi sosede, ki jih ni zraven. Tudi možakarji postajajo okoli brez pravega dela in puhačarji iz svojih pipic, vmes pa katero rečejo. Oglasil se je Podpečanov Francek:

"Kaj misliš, Tine, kaj je zgrabilo Cicejevega Janžeca, da se je hlapec tako naglo odpravil po zdravnika?"

"Kaj naj bi bilo? Božjih dobrot ima preveč. Ti bahači! Če jih le malo vščipne v trebuhu, že mislijo, da je bolezen pri hiši."

Med tem razgovorom je bilo pri Cicejevih vse narobe. V zgornji izbi leži na visoki beli blazini gospodar Janža. Gospodinja Polona v kuhinji ropota z burklami po peči, na kupčku žerjavice na ognjišču se kuhajo kamilice. Ob strani stoji stara dekla in čaka na povelja gospodinje, ki je danes nasajena kakor obad na travniku o kresu. Hči Polonica greje na vroči peči blazino za bolnega očeta. Nežika je odhitela v klet po zelenko slivovke. Vsi pa nestrpnost čakajo, kdaj bo hlapec Jernej pripeljal zdravnika.

Zgoraj v izbi se bolnik premetava na postelji in zdihuje.

"Zdravnika še vedno ni, kali? Ali ga bom dočkal? Očitno je, da sem zastrupljen! Kako to bo li, kako zavija! Da, da, gobova juha! To je strup, da ni večjega. To sem slišal od starih ljudi, pa človek pozabi, zdaj pa imam. O joj, o joj!"

Končno je vendar zaropotal voz na dvorišču in hitro nato je stopil v izbo dr. Vilemek. Preko očal, ki so se orosile v vroči sobi, je iskal bolnika in ga našel.

"No, kaj je tako hudega? Kje vas boli?"

"Zavdali so mi, gobova juha je bila strup. Tako me trga po črevesju, da mi dihati ne da. Umrl bom, pa kar kmalu, če mi ne pomagate, gospod doktor."

"Ali ste samo vi jedel gobovo juho?"

"Ne, vsa družina jo je jedla, škodovala je pa samo meni."

Zdravnik je prikimal. Gospodinji, ki je prihitela za njim v sobo, je namignil, naj odgrne odejo.

Misli, August, 1963

"Vzemite proč tudi ta vroči gladilnik. Ni potreben, saj samo stiska črevesje."

Z mirno roko gre preko trebuha in tu pa tam pritiska. Odkima z glavo.

"Gospod Janž, gobova juha vam ni škodovala. Koliko ste je pa pojedel? Zelo veliko?"

"O ne, samo malenkost. Le kaj mi je tedaj moglo škodovati?"

Dvigne se na ležišču in se nasloni na komolec. Vprašujoč pogled zapiči v zdravnika, ki tudi samo gleda.

"Morebiti so mi škodovali cmoki z gnjatnimi narezki?"

"O, tudi cmoke ste jedli?"

Pređen je mogel Janž kaj reči, se je oglasila gospodinja s strogim glasom:

"Cmoki pa že niso škodovali. Moji smoki so dobri, kuham zares prav izvrstne. Lahko mu je škodoval sadjevec ali vino."

"O, kaj še, ne bodi tečna! Kar sem jedel za malico in pil, mi je vse prav dobro teknilo."

Zdravnik dvigne obrvi.

"Kdaj ste pa malicali in kaj ste jedli?"

"Ob desetih. Imel sem klobaso s kislim zeljem in bokal sadjevca."

"Ob enajstih pa kos okajenega mesa s krompirjem in pol litra vina, potem pa še podvico s smetano", brž doda gospodinja.

Zdravnik se prime z obema rokama za trebuh.

"Oh, meni prihaja slabo v trebuhu od samega poslušanja."

"Meni pa prav nič, gospod doktor, šele po gobovi juhi me je prijelo."

"Ne bojte se, Janž. Grobokop še ne bo imel opravka z vami. Dal vam bom prašek in kmalu bo dobro. Samo to glejte, da ne pojedete tudi škatle, drugače vam bo moral sodar napraviti okoli trebuha obroč."

Prašek je dal v roke gospodinji in že je izginil skozi vrata.

Gospodar Janž gleda v zaprta vrata in zmaje z glavo.

"Veš, ti Polona, ta padar pa ni kaj prida. Ne privoščiči človeku, da bi včasih kaj malega pojedel . . ."

Polona ni nič rekla, za zdravnikom je odhitela iz izbe. So pa zato toliko več rekli sosede, ko se je razvedela po vasi novica o smrtnonevarni strupeni gobovi juhi.

"UMRETI NOČEJO"

Pod gornjim geslom, ki je naslov znane Pre-gljeve povesti o koroških Slovencih, smo pozvali na zbiranje darov za KOROTAN, akademski dom koroških slovenskih dijakov na Dunaju — pod tem geslom bomo objavljali uspehe poziva. Z veseljem zapišemo, da darovi prihajajo.

Iz CANBERRE nam je Joža Maček poslal M.O. za £ 32-10-0 Darovali so:

£ 5-0-0: Cvetko Falež, Frank Hribar; .....

£ 3-0-0: F. Bresnik;

£ 2-0-0: Ivan Urh, M. Falež;

JULIJSKE UGANKE REŠENE

1. Ime slov. pisatelja

1 Štef — 2 Krim — 3 stan — 4 roža — 5 prag
— 6 vrag — 7 kvar F I N Ž G A R.

2. Ni daleč

Današnji dan.

3. Črke

Kdor se je preveč najedel, post hvali.

4. Čudna naloga

Sin je pipo od praznega soda zavrtal v polnega.

Rešitve poslal (samo!) Jože Grilj.

KAKO IN KOLIKO CENITI AVTO GLEDE ZAVAROVALNINE

Poslano

VERJETNO SO ŠTEVILNI BRALCI "MISLI" tudi lastniki avtomobila. Torej ne bo nič napačno, če se malo dotaknemo točke, ki jo izraža naslov.

Vsakdo ki opravičeno pričakoval, da bo v primeru izgube — tatvine ali popolnega razbitja — vozila dobil pri zavarovalnici celotno vsoto, za katero je bil zavarovan in je zanj plačeval. Toda dejstvo je, da zavarovalnice plačajo le vsoto, za katero je bilo vozilo ocenjeno na tržišču ob času nezgode.

Recimo, da je nov avto zavarovan za 1,000 funtov. V resnici si plačal zanj 1,150 v gotovini. Že v prvem mesecu po nakupu je prišlo do nezgode, zavarovalnica je pa plačala le 950 funtov.

Cene avtomobila "druge roke" se menjajo, oziroma nihajo med letom. Najcenejši so pozimi, najdražji pred božičnimi prazniki. Tako bo v juliju avto vreden 750 funtov, zavarovalnica bo dala 700.

£ 1-0-0: Ivan Kavčič, L. Krevatin, A. Lavrenčič, J. Mankoč, A. Žeja, I. Doljak, J. Habor, J. Lipovac, J. Urbas, M. Penca, Neimen., I. Božič;

£ 0-10-0: M. Hebar, V. Telič, I. Kopic, J. Marincelj, A. Dominko, F. Doberšek, Neimenovan.

Prisrčna hvala nabiralcu in darovalcem! Naj bi se še v drugih naselbinah našel kdo, ki bi stopil okoli rojakov — saj radi dajo, če kdo stegne roko (in jezik, seveda)!

Od drugod: £ 5-0-0: Vili Petelin, Kocjan Kobal; £ 1-0-0: Edo Bric, John Porok, Jože Čuješ, Lojze Košorok, Lojze Jereb, Franc Šveb, Karl Dolenc; 10 šil.: Stanko Vatovec in Lojze Rebec.

Iskrena hvala tudi tem darovalcem. Prepričan sem, da do prvega stotaka ni daleč — tedaj bom odposlal. Nabirka se bo pa nadaljevala tudi še potem. — P. Bernard.

GRAMOFONSKE PLOŠČE SLOVENSKE

PESMI

Poje pevski zbor TRIGLAV v Melbournu

Dve plošči, vsaka stane £ 2-0-0

I. — Sinoči je luštna noč bila — Pobratimija — Kaj ti je, deklica — Vinček moj — Dekle na vrtu — Briška — Od Celja do Žalca — Klic Triglava — Orkester.

II. Regiment — Kako bom ljubila — Furmanska — Ne tožim — Peklenski večer — Hišica ob cesti — Gor čez jezero — Angelček varuh moj — Rasti, rožmarin — Slišala sem ptičko pet — Orkester.

Plošče dobite pri p. Baziliju v Kew in v Slov. Domu.

V Sydneyu pri p. Odilu v Paddingtonu

Za nakup se prporoča zbor TRIGLAV

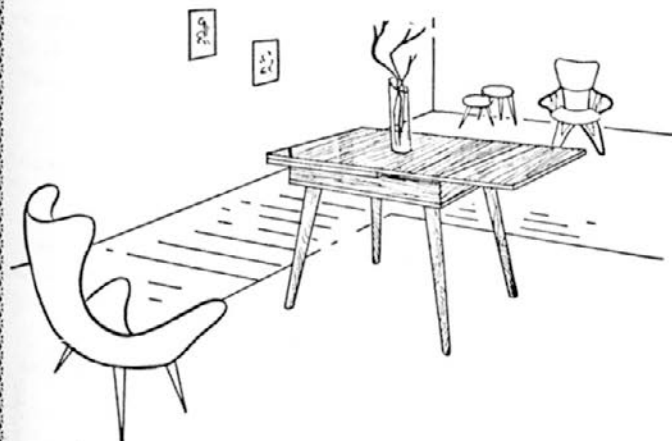
Toda če se nezgoda pripeti v decembru, boš moral dobiti 800, čeprav je zdaj avto pol leta starejši da le ni bil zavarovan za manj kot 800.

Pri vsakoletni obnovi zavarovalnine naj se vsak lastnik vozila pozanima, kako velika je dejanska vrednost avta, in to neglede na ceno (trade in), ki jo dajejo firme pri zamenjavi avta. Tudi se ni ozirati na oceno zavarovalnice same.

Zavarovalnice so po zakonu upravičene, da izplačajo v primeru nezgode le ceno na tržišču, naj se po tem ravna tudi vsota obnovljene zavarovalnine. Nespametno bi bilo plačevati višji premij kot je dejanska vrednost avta.

HOLROYD FURNITURE CO.,

403 GUILDFORD ROAD, GUILDFORD

POPUST IN LAHKI POGOJI ZA ODPLAČEVANJE NA OBROKE.

REDNA POSTREŽBA, POPOLNO ZADOVOLJSTVO.

KADAR KUPUJETE POHISTVO, OBRNITE SE NA NAS

Tel.: 632-9951

BOGATA IZBIRA:

Jedilne sobe
Ure vseh vrst
Spalne sobe
Televizijski in tračni aparati
Igrače vseh vrst
Namizni prti in prtiči
Aparati za britje in striženje

Aparati hladilni in sušilni
Linoleji vseh vrst
Božje slike in kipi
Importirane brušene vaze
Naslonjači in ležalni stoli

Preproge in zavese
Otroške postelje in vozički
Radijski in gramofonski aparati
Sprejemne in samske sobe
Električni lustri in svetilke
Kuhinjske omare, mize in stoli

PHOTO STUDIO NIKOLITCH

3rd Floor, 108 Gertrude Street
Fitzroy, N. 6, Melbourne, Vic.

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst:

Družinske albume — poroke — otroke
— portrete — športne skupine — fotokopije.

Telefon JA 5978

KLUB TRIGLAV SYDNEY

vabi na zabavo

v soboto 7. septembra ob 8. zvečer

DISPENSARY HALL

432 Parramatta Rd., Petersham

Lep sprejem in prijazna postrežba
Vsi lepo vabljeni

Snažne lepe sobe z vso postrežbo za izletnike,
kopalce, letoviščarje.

"BLUE WATERS"

gostišče med Sydneyem in Palm Beachem
Izborna kuhinja, bus pred poslopjem,
do prodajalen 3 minute.

1687 Pittwater Road, Mona Vale.

Tel. XX 3626

Priporoča se H. Stanojković

A D V O K A T

iz Jugoslavije

I. S. D. R A K I N

141 William St., Sydney

Tel.: 31 - 56 - 32

Strokovnjak za jugoslovansko pravo
Svetovalec v vseh zadevah
Stranke sprejemam vsak dan od 8 — 6
ob sobotah in nedeljah od 8 — 12

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mope, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

STANISLAV FRANK CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S. A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA —
SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA.

Dr. J. KOCE

Tel. 28-2311
87-3854

G.P.O. Box 670, PERTH, W.A.
(196 William St., Perth, W.A.)

Tel. 28-2311
87-3854

1. ČE HOČETE ZAJAMČENO, SOLIDNO IN HITRO POSTREŽBO GLEDE DARILNIH POŠILJK Z ŽIVILI, ZDRAVILI IN TEHNIČNIMI PREDMETI (RADIO APARATI, MOTORNI KOLESI, BIKIKLI ITD.)
2. ČE HOČETE DOBITI SEMKAJ SVOJO ZAROČENKO, SORODNIKA ITD. POVDARJAMO, DA IMA DR. KOCE PO TUKAJSNJIH ZAKONSKIH PREDPISIH PRAVICO DAJATI INFORMACIJE GLEDE VPOKLICA OSEB V AVSTRALIJO.
3. ČE HOČETE PRAVILNE PREVODE SPRIČEVAL, DELAVSKIH KNJIZIC, PO-OBLASTIL, TESTAMENTOV ITD. PRODAJAMO SLOVARJE IN VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moneur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378